

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 536

Het geheim van den ring

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J.v.K.

1re Sorte Fabrique de **DUBEL SCHWARZ**

2^e **DUBEL ULTRA**

3^e **DUBEL AROMATISE**

4^e **DUBEC**

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM

Mesquiterie d'Argenteuil, Argent Diplôme d'honneur
la Haye 1897 de S.M. le Roi des Pays-Bas Amsterdam 1899

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

HET GEHEIM VAN DEN RING.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De nalatenschap van den stervende.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De laatste stralen der ondergaande zon vielen in een bekrompen dakkamertje van een huurkazerne in Whitechapel, een der armste buurten van Londen.

Op de armzalige legerstede, welke in den hoek naast het venster stond, lag een door ziekte uitgeteerd lichaam van een man. Hij lag met gesloten oogen en het wasgele gelaat verried het naderend stervensuur. Moeilijk en fluitend kwam de adem over de blauwe lippen.

Behalve de zieke bevond zich niemand in het vertrekje, dat, hoewel het de grootste armoede verried, er toch net en ordelijk uitzag. Het was duidelijk te zien, dat hier een zorgzame hand waakte en alles deed om te voorkomen, dat gebrek aan geld de oorzaak werd van een verdierlijking, die men anders zoo vaak in de woningen van de Londensche paupers aantreft.

Het ijzeren ledikant van den zieke was waarschijnlijk afkomstig uit betere dagen, want de zwarte spijlen met koperen knoppen duiden op een kwaliteit, waarvoor de armoe-

Raffles 536.

de geen geld heeft. Ook het beddegoed was waarschijnlijk nog een overblijfsel uit dien goeden tijd, want, hoewel hier en daar versted, zag het er keurig en vlekkeloos uit.

Maar uit het gebrek aan de allernoodigste meubelen, zooals een kast en een tafel viel op te maken, dat men zelfs het hoogst noodige langzamerhand had moeten verpanden, om voedsel te kunnen koopen.

Voor het venstertje, dat nu langzamerhand duister werd, stond een ruwe withouten kist, welke als tafel dienst deed, terwijl de eenige stoel, die het vertrek bevatte, bij het ledikant was geschoven. Op dien stoel stond een waterglas, een gewone tumbler, waarin een bosje viooltjes was gezet.

Deze bloemen, die een zachte geur verspreidden, waren de aandoenlijke bewijzen, dat er voor den zieke iemand zorgde, die hem liefhad en zeker alles zou doen, om zijn lijden te verzachten.

Geruimen tijd lag de zieke zoo met gesloten oogen en stil te hijgen. Toen echter eens in, het

groote huis, beneden op de trap, eenig gerucht werd vernomen, opende hij de oogen, keek even zuchtend om zich heen, maar ziende, dat het vertrek nog verlaten was, sloot hij de oogen weer en bleef geduldig en gelaten liggen.

Wanneer de man niet zoo ziek was geweest en de oogen niet gesloten had, onverschillig voor wereldsche zaken, nu hij waarschijnlijk spoedig die wereld zou gaan verlaten, had hij kunnen opmerken, dat het geluid van zoeven toch waarschijnlijk wel er op doelde, dat er iemand naar boven kwam.

Op de trap sloop een donkere gedaante al nader en nader en bleef een oogenblik staan, voor de laatste trap te bestijgen, die bijna gelijk was aan een ladder en naar het hoogst gelegene vertrek van het huis voerde.

Eindelijk sloop de donkere gedaante ook deze laatste trap op en luisterde met ingehouden adem aan de deur. Vervolgens haalde hij een oliespuitje uit den zak en liet eenige druppels olie tusschen de scharnieren van de bouwvallige deur vloeien.

Na een paar minuten te hebben gewacht duwde hij voorzichtig en langzaam de deur open. Geen geluid werd vernomen. De scharnieren maakten niet het geringste geraas.

Hierdoor kon de donkere gestalte onhoorbaar naar binnen sluipen.

De zieke scheen ingesluimerd te zijn en had niets van het binnenkomen van den vreemdeling gemerkt.

Deze was haast onzichtbaar in de schemering van het vertrek, want zijn gestalte ging geheel schuil onder een langen zwarten mantel. Een breedgerande, slappe hoed wierp zijn schaduw op het gelaat, dat door een donkeren baard bedekt was, terwijl alleen de oogen nu en dan een lichtglimp opvingen, zoodat het was alsof die flonkerden.

Er was iets geheimzinnigs, iets lugubers in die zwijgende gestalte, die daar als een dief in den nacht het armoedige kamertje naar binnen sloop en, als het niet diezelfde armoede geweest was, die alle gedachten aan diefstal had gebannen, dan zou men verondersteld kunnen hebben, dat die man daar met kwade bedoelingen naar binnen geslopen was.

Dit was ook inderdaad het geval, want al heerschte er armoede in de zolderkamer toch scheen zich daar iets te bevinden, dat de begeerte van den onbekende had opgewekt.

Langzaam bewoog de vreemde zich naar het bed, den zieke scherp in het oog houdende.

Plotseling flikkerde een lichtstraal, en bescheen het gezicht van den kranke.

Bij het licht van de electriche zaklantaarn,

die de indringer had doen ontgloeien, kon men duidelijk een groot litteken zien op het gelaat van den onheilspellenden gast, dat van den rechterslaap tot den mondhoek toe doorliep.

Eén kort oogenblik was voldoende; de vreemdeling had genoeg gezien. De dood wierp reeds zijn schaduw op het ingevallen gezicht van den zieke op het bed.

„Zoo, loopt het eindelijk op het eind,” siste de huiveringwekkende kerel. „Ik kom nog op het goede oogenblik!”

Hij keek even om zich heen, om zich te overtuigen, dat hij werkelijk alleen was, en boog zich toen over den kranke heen.

Een smartelijk steunen ontglipte dezen, alsof hij de nabijheid van zijn vijand in den droom voelde. Toen opende hij de oogen.

Bliksemsnel bukte de vreemdeling in den hoek, aan het hoofdeinde van het bed.

Krampachtig stiet de zieke uit:

„Ellen, kom, kom gauw; ik ben zoo benauwd!”

Bijna onhoorbaar stierven de laatste woorden weg en rochelend zonk zijn hoofd tegen den kalen wand.

Na weinige oogenblikken kwamen de geheimzinnige schaduwen weer uit het duister.

„Hij moet toch hier zijn. Waar heeft hij hem nu verborgen?”

Onder het uitspreken van deze woorden tastten de vingers van den onbekende over de vermagerde handen van den zieke, die koortsachtig bevend op een ouden, als deken dienenden mantel lagen.

„Niets! — Niets! — Doch ik moet hem hebben, al zou ik hem het hart uit het lijf moeten scheuren!”

Op dit oogenblik verried het kraken van de wormstekige trap, dat iemand naar boven kwam.

Met een gemompelde verwensching sprong de vreemdeling naar de deur en was meteen in het donker van het portaal verdwenen.

Een oogenblik later kwam een jong meisje voorzichtig het vertrek binnen, ging op het ziekbed af en knielde daarvoor neder.

„Vadertje, lief vadertje, hoe gaat het met u?”

Halfsluimerend maar sprak ze, en drukte een kus op de vermagerde hand.

De zieke ontwaakte nu geheel uit zijn koortsachtigen sluimer en zijn bevende rechterhand liefkozend leggend op het hoofd van het jonge meisje, fluisterde hij:

„Steek licht op, kind; dan kan ik nog eenmaal je lieve oogen zien, want ik voel mijn einde naderen.”

„Neen, vadertjelijef, je mag mij niet verlaten,” snikte het meisje.

„Steek licht op, Ellen, het is zoo donker.”

Met een onderdrukten zucht stond het meisje op, en stak het petroleumlampje, dat op de kist stond, aan.

Bij dien zwakken schijn kon men haar gestalte waarnemen. Van middelbare grootte, slanke en toch flinke figuur, scheen ze ongeveer zeventien jaar te zijn.

Haar gelaat verleende haar groote bekoorlijkheid. Een ovaal gezichtje, een kleine mond, een overvloed van zwarte lokken, en bovenal een paar groote, diepblauwe oogen met lange wimpers. Van teint was ze eenigszins donker.

Terwijl het meisje licht opstak, probeerde de zieke zich op te richten, maar onder smartelijk steunen viel hij weer terug.

Schielijk snelde Ellen naar het bed en smeekte:

„Blijf toch liggen, vaderlief. Tracht wat te slapen, dat zal u goed doen. Ik zal bij u waken. Kijk, hier heb ik iets voor u, dat u helpen zal.”

Met deze woorden maakte zij een langwerpig pakje open, dat zij bij het binnenkomen op de tafel had gelegd, en nam daar een flesch wijn uit.

„Kind, Ellen, hoe kom je daartoe?” vroeg de zieke. „Je zult toch niet de weinige shillings, die je verdient, hiervoor besteden?”

„Vaderlief,” antwoordde Ellen, „ik heb u toch gisteren verteld van dien heer, welke mij in Oxfordstreet vroeg, waarom ik zoo treurig was, en die mij al mijn bloemen afkocht, toen ik hem van uw ziekte vertelde. Vandaag kwam hij terug, en informeerde zoo vriendelijk naar u, en zei dan, dat ik den wijn zou meenemen, als versterking voor u. Toen gaf hij mij deze flesch, en vroeg of wij een dokter hebben. Toen ik hem vertelde, dat reeds drie dokters, ondanks al ons smeeken, geweigerd hadden te komen, werd hij zeer boos. Hij vroeg ons adres en beloofde, nog vandaag u te zullen bezoeken en een goeden dokter te zenden. Och, vader, wat ben ik gelukkig; nu zult u bepaald weer gezond worden!”

Zacht schudde de vader zijn hoofd.

„Kindlief, ik bid je, wees voorzichtig. Wat weet je van dien vreemde. Geloof mij, de rijken bekommeren zich niet om ons armen. Als zij wat geven, dan verlangen ze ook wat terug. Daarom, wees toch voorzichtig!”

„Vadertjelijef,” fluisterde Ellen, „als gij den vreemdeling zult zien, dan zult ge hem vrouwen.”

„Nu, ik hoop dat het zoo zijn zal, mijn kind. Ik ken je, en ik weet, dat je ook alleen den

goeden weg vinden zult. God moge je behoeven, want ik zal het binnenkort niet meer kunnen doen.”

„Beste vader, spreek toch niet zoo. Gij breekt me het hart met zulke woorden.”

Onderwijl had Ellen de flesch opengetrokken, en een waterglas voor de helft gevuld. Met veel zorg liet ze haar vader eenige teugen drinken.

Het scheen, dat de zieke zich hierdoor werkelijk wat beter gevoelde, want zijn oogen stonden niet meer zoo mat en hij keek met wat meer belangstelling om zich heen.

Wanneer echter een geneesheer deze opleving had gezien, zou hij beteekenisvol het hoofd hebben geschud, daar dit er op wees, dat de wijn slechts de laatste levensvonken van den stervende had aangeblazen.

Intusschen keek de zieke het vertrek rond met een zekere onrust in zijn blik.

Het was alsof hij iets op het hart had en dat wilde mededeelen aan zijn kind, dat hem met een bezorgd gezichtje gade sloeg.

Eindelijk wendde hij zich tot zijn dochter, keek haar met een liefdevollen blik aan en wenkte haar naderbij te komen.

Zij knielde bij de armzalige legerstede neer en de zieke sloeg zijn arm om haar heen.

„Zoo, Ellen,” zei hij met zachte, doch vaste stem, „zoo, laat mij zoo op je leunen, dan kan ik wat gemakkelijker spreken, want ik heb je veel te vertellen. Ik voel dat ik ga sterven en nu ik er nog de kracht toe heb, moet ik je een geheim mededeelen, dat mij drukt en dat mij aan de andere zijde van het graf geen rust zou laten.”

„Een geheim, vader?” vroeg het jonge meisje, met een lichte trilling in haar stem.

„Ja mijn kind, een geheim. Luister:

„Op een Junidag van het jaar 1875 verliet een jongmensch, voormalig Duitsch officier, met een stoomboot Europa, om in de Nieuwe wereld een ander leven te beginnen. Lichtzinnigheid had hem zoover gebracht, dat hij de wapenrok moest uittrekken. Van jongsaf al niet gewoon met geld om te gaan, had hem de speelduivel bovendien in schulden gebracht, die door woekerrenten zoo aanwiesden, dat hij het hoofd er bij verloor.

„Volgens de in zijn kringen gebruikelijke opvatting van eer had de jonge man zich een kogel door het hoofd moeten jagen, maar daarvoor was hij toch te verstandig. Hij ging naar den vreemde, met het vaste voornemen door eigen kracht de middelen te verwerven, om zijn schulden te kunnen afbetalen.

„Mijn kind, dat jonge mensch was ik, uw

vader — Werner von Eichstädt — niet George Warner, zoo als je tot nu toe meende."

Hier zweeg de zieke even en trachtte zijn dochter in het gelaat te kijken, om te zien welke uitwerking deze woorden op haar hadden, maar dit gelukte hem niet. Het jonge meisje had haar vader een gemakkelijke houding doen aannemen in haar armen en zij hield haar hoofdje nu zóó, dat hij haar aandoeningen, welke zich op haar gelaat zouden kunnen afspelen, niet kon zien.

Zij boog haar gezichtje naar hem over en drukte hem een kus op het voorhoofd.

„Ga voort, vader," zei zij, met nauw merkbare ontroering in haar stem, „wie of wat gij zijt kan mij onverschillig laten. Gij zijt voor mij altijd een liefhebbend vader geweest en het eenige dat ik wensch is, dat de hemel U uw gezondheid moge teruggeven en u bij mij laten."

De zieke antwoordde niet op deze woorden, maar zijn oogen stonden treurig en hij schudde nauw merkbaar het hoofd. Hij wist, dat zijn uren geteld waren.

Na een korte pauze ging hij voort:

„Op het schip leerde ik een jongen man kennen. Ook hij trok naar den vreemde. Wij waren beiden even oud, en daar hij aanvankelijk een vroolijke, goede kerel leek, die tevens hetzelfde doel had, sloot ik mij bij hem aan.

„Ik zal je niet het lijden en de ontberingen schetsen, die wij in de eerste jaren aan den overkant van den Oceaan moesten doorstaan.

„Genoeg, het noodlot hield mij met mijn reisgezel bijeen, hoewel weldra bleek, dat hij een lage natuur was, en van woesten harts-tocht. Hij heette John Brown."

Een hoestbui onderbrak den zieke. Moeilijk ademhalende, viel hij op zijn kussen terug, en fluisterde:

„Ik zal mij moeten bekorten, want spoedig, ik voel het, spoedig —"

Weenend kuste Ellen haar vader.

Warner, of liever gezegd, Werner von Eichstädt, vertelde verder:

„John Brown haalde mij over, met hem naar Europa terug te keeren. Hij bracht mij eerst naar Amsterdam in zijn ouderlijk huis. Zijn vader, die een groote diamantslijperij had bezeten, was uit harteleed om zijn mislukten zoon gestorven. Zijn bedaagde moeder viel den verloren zoon, weenende van geluk, om den hals, in de meening dat hij als een beter mensch was teruggekomen. Gauw genoeg zou zij ervaren, dat dit niet het geval was. John had mij onderweg dikwijls van een zuster verteld, doch alleen om haar in een ongunstig

daglicht voor te stellen. Een mij onverklaarbare haat sprak steeds uit zijn woorden, als hij over haar vertelde. Daar ik Brown had leeren doorgronden, was ik dus niet zeer verbaasd, in het jonge, nauwelijks zeventienjarige meisje een volwassen schoonheid te ontmoeten, met zeer sympathieke eigenschappen.

„Eenige weken bleef ik daar aan huis, en die tijd was voldoende dat wij beiden, dat meisje en ik, elkander oprecht leerden beminnen."

Wederom hield de zieke even op. Het was duidelijk te zien, dat het vele spreken hem moeite kostte en Ellen haastte zich hem een paar teugen van het glas wijn te laten drinken.

Toen hij wat uitgerust was, zette hij zijn verhaal voort met de woorden:

„Tot dusverre heb ik alleen mijn geschiedenis verteld, maar nu moet ik daarover zwijgen, omdat er iets in mijn leven kwam, dat veel belangrijker is voor je om te hooren en dat je dan ook nimmer moogt vergeten. Maar daarvoor is geen vrees, want het staat ten nauwste met je eigen leven in verband, Ellen, luister maar:

„Zooals je wel begrijpen kunt, trouwde ik met het meisje, waarvan ik sprak en zij is dan ook jouw moeder, Ellen, maar vóór ik met haar in het huwelijk trad, kreeg ik haar geschiedenis te hooren, waaruit bleek, dat zij volstrekt geen zuster was van John Brown, zooals ik aanvankelijk had gedacht.

De oude heer Brown, die, zooals ik reeds zei, een groote diamantslijperij had gehad, was vroeger zeer gelukkig geweest in zijn zaken en had zelfs in nauwe relatie gestaan met Indië, waar hij zeer vele afnemers had bij de verschillende vorstenhuizen. Zooals je weet, Ellen zijn de Britsch-Indische vorsten bijna allen, zonder uitzondering rijk en zeer prachtlievend. Zij zijn dol op diamanten en andere edelstenen.

Op zekeren dag kreeg hij bezoek van een bevriend gezagvoerder, wiens koopvaardij-schip juist de haven binnengeloopen was.

„In zijn gezelschap bevond zich een groote, opvallend knappe man, van sprekend exotische type.

„De scheepskapitein vertelde, dat zijn metgezel een prins uit den stam der Yemenisten was.

„Bij een der toenmalige oorlogen met de Turken was zijn stam uiteengejaagd en van al zijn goederen beroofd geworden.

„Bij zijn vlucht voor den vijand, was ook de vrouw van den prins gedood. Slechts zijn eenig kind, een dochtertje van weinige maanden oud, had hij aan de woede der vijanden

kunnen onttrekken. Na lang omzwerven was het hem gelukt den kapitein te treffen, met wien hij lange jaren handels- en vriendschapsbetrekkingen had onderhouden. De kapitein bood zich aan, om den Prins en zijn dochtertje mee naar Europa te nemen en voor beiden te zorgen.

Daar hij onderweg van den prins hoorde, dat deze met den heer Brown zaken had gedaan, was het niet meer dan natuurlijk, dat hij zich naar laatstgenoemde begaf, om te overleggen wat er voor den Indischen vorst en zijn jeugdig kind kon worden gedaan.

Edelmoedig bood de Heer Brown hem aan voor beiden te zorgen. Zijn vrouw wilde zich gaarne belasten met de opvoeding van het lieve meisje, dat dan ook sedert dien tijd als huisgenoot bij Brown werd opgenomen en als zijn eigen dochtertje opgevoed.

De prins, die van plan was zoo spoedig mogelijk zijn fortuin uit Indië te gaan halen, zou ook zoo lang bij Brown blijven logeeren, daar hij op de zeereis ongesteld was geworden, hetgeen hij toeschreef aan het gure klimaat. Voor hij zich naar zijn kamer begaf trok de Prins een ring van zijn vinger en gaf dien het slapende kind in de hand. Het was een breede, gouden ring, waarin vreemde letters waren gegraveerd, met een fraai bewerkte camee, voorstellende den kop van een Indiër met een tulband als hoofddeksel.

„De Prins verklaarde bij monde van den kapitein, dat hij door dit geschenk voor de toekomst van het kind en haar pleegouders rijkelijk zorg droeg, want dat de ring de sleutel was van een geheim. De ring hield de opgave in van de plaats, waar zich een onmeetlijke schat aan edelgesteenten en goud bevond, zijn geheele fortuin, dat de Prins voor zijn vlucht verborgen had.

„Om nadere mededeelingen gevraagd, wilde hij juist voortgaan met spreken, toen hij plotseling bewusteloos ineenzank. Een hartverlamming had een einde gemaakt aan zijn leven, en hij nam het geheim mede in het graf.

Zoo bleef het kleine vorstenkind in huis bij de Browns en werd overeenkomstig hun gewonen goeden, maar burgerlijken stand opgevoed. Toen Mevrouw Brown weduwe was geworden hechtte zij zich zeer aan het kind, dat haar schadeloos stelde voor het verlies van haar eigen zoon John, die in de wereld rond zwierf.

Het was dus heel begrijpelijk, dat Mevrouw Brown er van schrok, toen ik haar mijn liefde voor haar stiefdochter openbaarde, maar daar zij zag, dat de liefde wederzijdsch was en zij niet zoo egoïstisch wilde zijn om het geluk

van haar aangenomen kind in den weg te staan, gaf zij toestemming er bij voegende, dat mij een groot fortuin wachtte, indien ik er in slaagde het geheim van den ring, die mijn bruid als huwelijksgeschenk medekreeg, te ontsluiëren.

„In de zonnige dagen van ons jonge geluk dachten wij echter niet aan het geheim van den ring.”

Een bitter glimlachje plooide zich om de bleeke lippen van den zieke en gaven zijn vermoeid, afgeleefd uiterlijk iets oneindigs weemoedigs.

Ellen zag dit, liet hem drinken en zei:

„Vader, als al deze herinneringen u pijn doen, spreek er dan niet verder over. Ik ben niet nieuwsgierig en verlang niet meer te weten.”

Maar de man schudde het hoofd en ging voort:

„Er was echter iemand, die daar geen vrede mee had en dat was John. Hij had het gesprek tusschen zijn moeder en mij afgeluisterd, en kende in zijn hebzucht geen ander doel meer, dan zich van het bezit van het kleinood te verzekeren, en het geheim uit te vorschen.

„Je moeder droeg het aandenken aan haar vader, den ring, aan een dun goud kettinkje om den hals.

„Op iedere mogelijke manier trachtte John zich van het versiersel meester te maken. Ook na ons huwelijk zat hij ons voortdurend op de hielen, en kwam hij meer dan mij lief was in ons huisje, dat wij in de nabijheid van Amsterdam bewoonden.”

De zieke zweeg een poos; hij haalde moeilijk adem.

Na eenige oogenblikken ging hij, met stokkende stem, verder:

„Nu kom ik tot het moeilijkste uur mijns levens: Eens op een avond keerde ik onverwachts van een reis voor zaken terug, en vond John, dien ik te Amsterdam waande, bezig het slot van onze slaapkamer te forceeren. Zinneloos van woede greep ik een mes, en stiet blindelings op John in. Een vreeselijke kreet, en hij stortte op den grond. Op het alarm toegesnel, kwam je moeder in de kamer. Toen zij den gewonde zag, wierp zij zich op haar knieën, en riep: „Werner, wat heb je gedaan?”

De bezorgdheid, die uit deze woorden sprak, — die echter uit haar goed hart welden, maakten mij jaloersch en in mijn blinde ijverzucht joeg ik haar in nacht en ontij het huis uit. Om John, die bloedend en steunend op den grond lag, bekommerde ik mij niet verder.

„Ik tilde jou uit je bedje, nam den onge-

lukkigen ring, die aan alles schuld droeg, mee en ijde heen, naar den spoorweg. Nu weg, weg van hier. Dat was mijn eenige gedachte.

„Ik vertrok nog denzelfden nacht met jou naar Londen. Mijn huisje liet ik door een notaris verkoopen, en vernam door diens bemiddeling, dat men John met een wonde, die recht door zijn wang ging, gevonden had. Hij had echter iedere inlichting geweigerd, hoe hij die verwonding had opgelopen.

„Ik trachtte, thans voor de derde maal, in Londen een nieuw bestaan te vinden. Helaas, wat ik ook aanvatte, niets wilde gelukken. Uit elke betrekking werd ik weer verjaagd. Branden ontroofden mij mijn zwaar verdiende kleine bezittingen, aanklachten waren er op berekend mij mijn eerlijken naam te doen verliezen. Wanneer ook later de ongegrondheid der aanklachten bleek, zoo hadden zij mij toch altijd reeds mijn positie gekost. Op zulk een manier werd mij het leven tot een hel.

„Ik weet zeker, dat John de geheime drijfveer van al deze vervolgingen was; hij alleen is aan al het ongeluk schuld. Sinds ik hem in dien nacht met het mes geteekend heb, hechte hij zich aan mij vast als een bloedzuiger en zocht mij moreel en materieel ten onder te brengen. Hoe goed hem dat gelukt is, toont een blik op onze omgeving. Ellendig en arm sterf ik thans en moet jou, mijn lieveling, zonder bescherming achterlaten. Slechts één ding heb ik nog gered; zie hier.”

Met zijn laatste krachten richtte zich de stervende op, en greep met bevende hand in den stroozak, waaruit hij een doosje te voorschijn haalde. Nadat hij het deksel had verwijderd, kwam er een glinsterend voorwerp te voorschijn.

„Dat is mijn erfenis. Je weet nu, dat je arme moeder misschien nog leeft. Zij is niet, zoals ik altijd gezegd heb, in Holland gestorven.

„Toen ik na mijn vertrek weder tot bezinning kwam, en mij bij nadenken de onschuld van je moeder immer duidelijker werd, deed ik alles om haar verblijfplaats te ontdekken; maar haar spoor was en bleef verloren.

„Tot op het laatste oogenblik heb ik nog gehoopt, dat ik haar zou terugvinden, om haar vergiffenis te kunnen afsmeeken. Die hoop werd niet vervuld, mijn verlangen bleef ongestild.

„Daarom bid ik je mijn kind, thans in mijn stervensuur, tracht je moeder te vinden en verwerf haar vergiffenis voor mij. Deze ring zal het teeken zijn, waaraan de moeder haar kind herkent; draag hem daarom steeds.”

Met bevende hand stak de vader den ring

aan den wijsvinger van de rechterhand zijner dochter.

Het kostte hem moeite. Zijn oogen waren als omfloersd en het scheen alsof zijn gezichtsvermogen reeds verminderde.

Ellen zag het en greep zijn hand.

Die hand had reeds de kilheid des doods.

In weenen uitbarstende wierp Ellen zich over hem heen en kustte zijn voorhoofd.

De hand van den stervende rustte zegenend op haar hoofd. Stokkend en kuchend ging zijn ademtocht, en het scheen, als zocht hij met zijn laatsten blik haar gansche gestalte te omvatten. „Luister, mijn kind. Het geheim van dezen ring heeft goed geluk mij doen vinden. . . . Ik weet thans, dat je rijk zult zijn, en ik bid je, daarom nogmaals: zoek je moeder! Geld opent alle deuren, en het zal je tot haar brengen. . . . Toen ik vandaag mijn heele leven voor mijn geest liet voorbijgaan. . . . beschouwde ik ook dezen ring. Mijn rechterhand gleed over de camee en toen. . . .”

Een rilling voer door het lichaam van den stervende, met een zucht zonk hij op het bed terug en zijn oogen sloten zich voor immer. Het geheim van den ring had hij medegenomen in de eeuwigheid!

Ellen barstte in snikken uit. Wel had ze tot nog toe nimmer een doode gezien, maar zij voelde, dat hier een trouw vaderhart had opgehouden te kloppen. Hare gemoedsaandoeningen van het laatste half uur waren te sterk geweest; een weldadige onmacht kwam over haar en zij zonk geluidloos voor de stervensponde neer.

Plotseling ging de deur weer geruischloos open en de spookachtige gast, die door het binnentreden van Ellen verjaagd was, kwam de kamer in.

Een duivelsche lach plooiden zijn gelaat. Bloedrood teekende zich het litteken af in John's gezicht, — want hij was het, die binnentrad.

Met één sprong was hij bij de sponde van den doode. Een snelle greep naar Ellen's rechterhand, en met brutaal geweld rukte hij den ring van den vinger der bewusteloze.

„Eindelijk dan gevonden,” mompelde hij, „Nu ben je mijn eigendom! Nu zal ik de schat vinden!”

Schielijk borg hij den ring, die voor zijn vinger te klein was, in zijn zak, zonder te merken, dat hem een blinkend voorwerp ontviel, toen hij den ring van Ellen's vinger griste. Daarop verliet hij met een boosaardigen lach deze verblijfplaats des doods. . . .

De olie in het lampje was bijna opgebrand, toen Ellen uit haar onmacht ontwaakte. Het

vertrek was slechts uiterst spaarzaam verlicht.

Zij streek zich over de zwarte lokken, alsof zij eerst haar gedachten moest verzamelen. Dan echter, als zij het lijk haars vaders zag, brak een nieuwe tranenstroom los.

Langzaam stond zij op en trad aan het venster. Nu keerde de herinnering aan het gehoorde en doorleefde in haar zinnen terug.

In haar verlatenheid steeg als een zoete troost de gedachte aan hare moeder in haar ziel op. Zij keek naar haar hand om den ring, het aandenken, te bezien. . . . Hij was verdwenen.

Een oogenblik bezon zij zich. Ze herinnerde zich toch zeker, dat haar vader zelve haar den ring aan den vinger had geschoven; waar kon hij nu zijn?

Angstig keek zij in het kamertje rond en de gedachte aan een mogelijk verlies snoerde haar de borst ineem. IJverig zocht zij in alle hoeken en gaten, doch te vergeefs. Steeds duidelijker werd haar, dat de ring verdwenen was.

In stomme smart, nu alles haar scheen ontvallen te zijn ging zij op de ruwe kist zitten. Hare oogen brandden haar in het hoofd. Zij kon niet meer weenen.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt.

Ellen deed open, en stond nu voor een flink gebouwden, eleganten heer, van middelbaren leeftijd. Hij droeg een kleinen knevel, en had een paar levendige, grijze oogen.

„Nu, miss Warner, daar ben ik, zooals ik beloofd heb,” — aldus klonken de eerste woorden van den binnentredende. „Heel gauw zal ook de dokter komen. Ik ben maar vooruitgegaan, daar ik wist, dat gij zeer bezorgd waart over uw vader, en ik u het goede nieuws spoedig wou laten weten. Ik hoop, dat het den zieke wat beter gaat?”

Met de linkerhand bedekte Ellen de oogen, waarin nu een tranenstroom opwelde; met de rechter wees zij op het doodsbed.

Langzaam naderde de vreemdeling; één blik zei hem genoeg. Zacht legde hij zijn hand op het hoofd van het meisje en zei:

„Lieve miss Warner, uw smart is zeer begrijpelijk, want het is menschelijk, als wij treuren over hen, die van ons worden weggenomen. Bedenk echter, dat hij nu verlost is van een zwaar lijden, en van veel ontberingen. Gun hem den vrede! Voor de toekomst kunt gij onbezorgd zijn. Ik zelf neem natuurlijk de zorg voor de begrafenis en voor alle noodige schikkingen op mij. En als ik u soms ergens

mee kan helpen, zeg het mij gerust, het zal geschieden.”

„Hoe zal ik er u voor danken,” bracht Ellen eindelijk onder snikken uit, „dat gij u mijn lot zóó aantrekt?”

„Hier is mijn adres,” zeide de vreemdeling en legde zijn kaartje op de tafel.

„Als gij een of anderen wensch hebt, zoo schrijf mij, of zend mij een boodschap; ik zal dan aanstonds tot uw dienst zijn. Voor het meest dringende verzoek ik u deze kleinigheid van mij aan te nemen.”

Met deze woorden nam de vreemdeling twee bankbiljetten van 5 pond sterling uit zijn portefeuille en legde die op tafel.

„Nee, mijnheer,” — Ellen wierp een korten blik op het kaartje, waarop met sierlijke letters *John Babberton* gedrukt stond, — „dat kan ik niet aannemen.”

De bezoeker begreep, dat haar trots haar deed weigeren. „Beschouw het als geleend geld,” zei hij daarom, „en geef het mij later weerom.”

Hij bood haar de hand, maar toen hij zag, dat zij er een kus op wilde drukken, trok hij haar terug.

„Kan ik in dit oogenblik nog iets voor u doen, lieve Miss Warner?” vroeg hij.

„Ja, mijnheer,” antwoordde zij, aan den ring denkend, „ik bid u dringend om raad en hulp. Ik ben nog ongelukkiger dan gij vermoeden kunt. Eén uur geleden hoorde ik dat mijne moeder, die ik dood waande, nog leeft. En op denzelfden tijd, in hetzelfde uur, heb ik haar met mijn vader verloren.”

„Ik begrijp u niet goed,” zei Babberton, „vertel mij toch alstublieft wat u meent.”

Door snikken onderbroken vertelde Ellen alles, wat haar vader haar had toevertrouwd.

Met steeds toenemende verbazing volgde Babberton Ellen's verhaal. Toen zij geëindigd had, haalde hij een elektrische zaklantaarn te voorschijn, en zeide:

„Nu, miss Ellen, wij zullen eens zien, of de ring niet te vinden is”.

Samen begonnen zij, schrede voor schrede, den vloer af te zoeken. Plotseling bukte Babberton zich en raapte een blinkend voorwerp op, dat dicht bij de kist lag.

„Wat is dat nu?” mompelde hij.

„Hebt u den ring gevonden?” vroeg Ellen, en blijde hoop klonk uit haar toon.

„Nee, niet den ring,” antwoordde Babberton, „maar iets anders, doch ik kan nauwelijks aannemen, dat het u behoort”.

Met deze woorden legde hij een mancheknoop op de tafel en liet het licht van de zaklantaarn daarop vallen.

Een zee van licht scheen van den knoop uit te gaan. Het leek een kleine pyramide uit brillanten bestaande, waarom zich een slang kronkelde, uit de prachtigste saphieren samengesteld. Twee fonkelende robijnen moesten de oogen van het reptiel voorstellen.

„Deze knoop vertegenwoordigt een klein vermogen,” riep Babberton uit. „Hoe komt die dan hier?”

„Ik heb er geen begrip van. Nooit heb ik zoo iets moois gezien,” antwoordde Ellen met de grootste bewondering.

Een triomfantelijke lach ging over het gezicht van onzen menschevriend.

„Nu meen ik het verloop te begrijpen,” zei hij. „Wilt gij toestaan, miss Ellen, dat ik dezen knoop voorloopig behoud? Hij zal ons goeden dienst doen. Ik geloof u thans beslist te kunnen verzekeren, dat gij binnenkort uw ring terug zult hebben. Hier, in het aangezicht van uw gestorven vader zweer ik u, dat ik zijn lijden wreken zal op de schurken, die het veroorzaakten.

„Ik beschouw het als mijn levenstaak een helper van armen en ellendigen te zijn, en de schurken te straffen, die zich vetmesten met het bloed en zweet der armen. Vertrouwt gij mij?”

„Mr. Babberton, gij zijt zoo goed. Ik leg mijn lot geheel in uwe hand,” klonk het antwoord van het meisje.

„Goed, lieve miss Ellen, en gij zult u daarover niet berouwen. Ga nu mee, ik zal u in een goed hotel brengen, dan behoeft gij dezen nacht niet met den doode te zamen te zijn.”

„Ik dank u van harte,” zei het dappere meisje, „maar ik ben niet bang. Hier is mijn plaats.”

Met deze woorden trad Ellen op het sterfbed haars vaders toe.

„Dan wensch ik u goeden nacht!” zei Babberton.

De deur viel achter hem in het slot. Snikend zonk het meisje bij het lijk haars vaders neder.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In de val.

We bevinden ons in een jonggezellenkamer in de Fleetstreet. Het is 's morgens tien uur, van een klaren herfst dag, en de zonnestralen weerkaatsen in de kamer op allerlei wapenen en werktuigen, die als versiering zijn opgehangen.

Zware Indische tapijten, luipaarden- en tijgervellen bedekken den vloer. Geweren van

zeldzamen vorm, pistolen en messen waarvan het handvat met kostbare metalen en edelsteenen is ingelegd, hangen aan den wand. Overal verspreid staan afgodsbeeldjes, vazen en allerhande vreemde, exotische, kostbare voorwerpen.

Men zou zich haast verbeelden in een museum te zijn, als niet één voorwerp storend

werkte op den kunstzinnigen beschouwer: tegen een der wanden van de kamer staat een groote ijzeren brandkast.

Voor een elegante schrijftafel, die in een der hoeken van het vertrek staat, zit een man. Hij draagt een Indischen slaaprok, rijk met goud opgestikt, en een grauw onderkleed van den laatsten smaak.

Juist heft hij zich met een ruk op en werpt woedend een brief weg, dien hij tot op dit moment met groote opmerkzaamheid had gelezen.

Nu eerst is zijn gezicht goed op te nemen. Een paar kleine schitterende, veel te dicht bij elkaar staande oogen in een vaalgeel gelaat, geven de bij den eersten oogopslag elegante, flinke verschijning iets terugstootends. Een breed litteken, van den rechterslaap tot den mondhoek, doet hem ons aanstonds herkennen als de man, die in het kamertje van den stervende was geslopen, om den geheimzinnigen ring te stelen.

„Geloof die schelm werkelijk, dat ik mij door hem zal laten verschalken,” siste hij, vol haat naar den brief kijkend.

Op dit moment deed zich een eigenaardig gedruisch hooren.

John Brown ijlde naar den wand, naast de brandkast, schoof een Indisch tapijt, dat als achtergrond diende voor verscheidene wapens, een eindje terug en drukte op een veer.

Als door een onzichtbare hand aangeraakt, schoof het paneel geluidloos een halven meter naar achter; alleen de wapens tikten even zacht tegen elkaar.

Door de op deze wijze ontstane smalle opening kwam een zeldzaam figuur naar voren. Op een dwergachtig klein lichaam, dat door een grooten bochel nog meer ontsierd werd, zat een naar verhouding bespottelijk groot hoofd, met een stekeligen, vuurrooden haardos.

Met een grijnslach knikte de binnenkomende John Brown toe, en sloot dan met een korten ruk het geheime paneel.

Aan de manier, waarop hij dat deed, was duidelijk te zien, dat hij niet voor de eerste maal dezen geheimzinnigen weg gekomen was.

„Goeden morgen, John. Je hebt me laten roepen, vriend, en hier ben ik nou.”

Met deze woorden bood de dwerg John zijn verminkte hand, waar de wijsvinger ontbrak.

Ietwat dralend drukte onze gastheer de hand van den roode.

Een spotachtig lachje trok over diens jenevergezicht.

„Wees maar niet bang,” zei hij. „Je kent die hand toch wel? Die heeft het toch aan jouw

vriendelijkheid te danken, dat hij vandaag niet heelemaal compleet is. Maar wat is er aan de hand, my boy. Daar moet toch iets bijzonders wezen, dat uwe Lordschap mij zoo snel hierheen ontbiedt.”

Zich makkelijk neerzettende op een ottomane, haalde de bochel een pijpje te voorschijn, stak er den brand in, en keek John aan, benieuwd wat er komen zou.

Deze nam het voorlaatste nummer van de „Times” van zijn schrijftafel, trok een stoel bij en vroeg aan den bochel:

„Is je aandacht gisteren niet gevallen op een zeldzame advertentie van een mooie vondst, Jim?”

Deze trok zijn gezicht weer in een grijns, terwijl hij antwoordde:

„Je weet toch, dat gevonden voorwerpen me dan alleen interesseeren, als ik ze zelf gevonden heb, en dan adverteer ik ze niet.”

Met een knorrenden lach gaf Jimmy dit, naar zijn meening zeer geestige antwoord.

Zijn metgezel sloeg er geen acht op, doch las met luider stem de volgende annonce voor:

GEVONDEN,

gisteravond, een kostbare manchetknoop. De eigenaar wordt verzocht een nauwkeurige beschrijving daarvan aan het onderstaand adres op te zenden. Als die beschrijving klopt, zal den eigenaar het gevondene aanstonds worden teruggebracht, daar de vinder geen belooning wenscht. X. E. 10 Postkantoor 3. Londen.

Toen John uitgelezen had, keek hij vol verwachting den bochel aan.

Deze deed alsof hij niets merkte; hij besteedde al zijn opmerkzaamheid aan het schoonmaken van zijn pijpje.

„Nu, Jim, wat zeg je daarvan?” vroeg Brown eindelijk.

„Waarvan?” klonk het onverschillig.

„Wel, van deze advertentie?”

„Wat zal ik daarvan zeggen? Dat moet een vreeselijke ezel van een vent zijn. Dat vindt een kostbaren knoop, gaat dat dan gauw adverteeren om hem weer kwijt te raken, en wil niet eens een belooning hebben. Maar heb je me daarvoor met zoo veel haast ontboden, om me wat uit een oude krant voor te lezen?”

„Neen Jim, maar met die advertentie hangt een zeer merkwaardige gebeurtenis samen, die me een beetje ongerust maakt. Ik had eergisteravond nog een klein zaakje op te knappen.

Je weet, hoe of ik op ouderwetsche versierse-
len verlekkerd ben. Nu, om kort te gaan, ik
was in de gelegenheid om een ouden ring
machtig te worden."

De bochel knikte John vergenoegd toe, met
dichtgeknepen oogjes.

"Het is maar goed, my boy, dat je zegt
„machtig te worden." Als je gezegd had, ik
was in de gelegenheid, den ring te koopen,
dan zou ik je in je gezicht uitgelachen hebben,
want ik weet genoeg, hoe jij je kostbaarheden
„machtig wordt."

"Schei toch uit met die flauwiteiten", zei
John nijdig. „Wij weten best wat we aan
elkaar hebben, en jij kan je je geestige opmer-
kingen sparen."

"Allright, my boy, zoo als je wilt," bromde
Jim en hield zich weer druk bezig met zijn
pijp.

"Dus zoo als ik zei, op mijn wandeling —"

"Wandeling is goed," grijnsde Jim. „Heel
goed!"

"Houd toch eindelijk eens op met dat ver-
vl. . . spotten en luister liever," riep John nu
woedend.

"All right," mompelde Jim.

" . . . dien avond verloor ik een van de man-
chetknoopen, die jij ook kent. De pyramide
van brillanten met de kleine slang, het teeken
mijner waardigheid als grootmeester van on-
zen bond."

"Arme kerel," grinnikte Jim boosaardig,
„je weet toch, wat Schiller gezegd heeft: „Und
fällt der Mantel, muss der Herzog nach." Nu
was het wel een manchetknoop, maar je kunt
niet weten. . . ."

"Je kunt je geestige opmerkingen wel voor
je houden, en mij liever raad en hulp geven,"
meende Brown.

"Op welke manier, my boy? Zal ik den
knoop gaan zoeken? Dan moet je me eerst
vertellen, waar je dien fameusen ring „ge-
kocht" hebt," hoonde de bochel.

"Wees toch eindelijk verstandig, en laat me
uitpraten. Ik heb den knoop al weer terug."

"Nu dan, mijn liefje wat wil je nog meer?"
zong Jim met afschuwelijke, heesche stem.

"Toen ik gisteren de krant doorlas, viel die
advertentie mij dadelijk op, ging Brown voort,
doende alsof hij niets merkte van de tergende
onverschilligheid van den bochel. Ik twijfelde
geen oogenblik, of het was mijn manchetknoop.
Ik schreef dus dadelijk een hoffelijken brief,
met een nauwkeurige beschrijving, en verzocht
den vinder bij mij te komen. In plaats daarvan
echter krijg ik van morgen met den eersten
post een brief met aangegeven waarde. Ik doe

dien open, en vind, tot mijn groote vreugde,
den verloren manchetknoop."

"Aha, nu kom ik er eindelijk achter," aldus
onderbrak de bochel hem, „nu heb je me gauw
laten halen, om met een ouden vriend deze
blijde gebeurtenis te vieren, onder een lekker
fleschje wijn."

Zonder op deze duidelijke toespeling te let-
ten, ging John voort:

"Behalve den zorgvuldig verpakt knoop
vond ik in het pakket een briefje, waarvan de
inhoud me om verschillende redenen zeer heeft
verontrust."

John stond op, liep naar de schrijftafel en
nam den brief op, dien hij bij het binnentren-
den van den bochel had neergeworpen.

"Luister. John Brown Esq."

"Alle duivels," klonk het uit den mond van
den bochel, die opsprong, alsof hij door een
adder gebeten werd.

Zonder hier acht op te slaan, ging John
voort:

„John Brown Esq!

Uit dit opschrift, dat zeker oude herin-
neringen bij u opwekt, zult ge begrijpen,
dat ik weet, wie Mr. John Blakhorst, zoo-
als gij u tegenwoordig noemt, vroeger
was. Ik weet echter nog meer. . . . Uw
manchetknoop zend ik u heden terug, on-
der mededeeling echter, dat ik mij daar-
voor den Indischen ring als vindersloon
zal inruilen. Ik moet dat wel zelf doen,
want het is bezwaarlijk te verwachten,
dat gij hem mij zult zenden.

John Raffles."

Brown liet de hand, waarin hij den brief
hield, zinken, en sloeg den indruk gade, dien
de inhoud er van op Jim gemaakt had.

Deze stond, met de handen in de broekzak-
ken, te peinzen en klemde zijn pijp stevig tus-
schen de tanden. Langzaam zijn hoofd oprich-
tende trok over zijn gezicht weer dat half sar-
castische, half goedmoedige grimlachje.

"Well, my boy," zei hij eindelijk, „ik geloof
graag, dat je dat dwars zit. Hoe komt die me-
neer aan de wetenschap van jou vroegere
pseudoniem? En wie is die meneer?"

"Wie?" snauwde Brown, „weet je niet wie
Raffles is? Je hebt toch zeker wel van den
gentleman-dief gehoord, die onlangs dien ge-
weldigen diefstal van het paarlencollier heeft
opgeknapt, en die door zijn raadselachtige in-
braken gansch Scotland Yard in beweging

houdt. De pers zelfs verkneukelt zich er over, dat alle pogingen van de politie, om den dief te vangen, mislukken."

De bochel grinnikte als een knorrend varken.

"Alle duivels, natuurlijk! Ik heb ook al zoo om hem gelachen, maar de naam was mij ontschoten. Dat moet een fameuse kerel zijn; dien wou ik wel leeren kennen."

"Nu, wie weet, mijn brave Jim, of je daarvoor niet heel gauw gelegenheid hebt, al is het de vraag, of je er dan nog zoo mee ingenomen bent. Thans kondigt dat heer mij zijn bezoek aan. Ik denk de politie om haar bescherming te vragen."

"My boy, dat deed ik in jou plaats nu liever niet," wierp de bochel tegen. "Wie, als jij, een paar donkere bladzijden in zijn levensboek heeft, die moet niet zoo de aandacht van de politie op zich vestigen."

"Wie zal mij wat maken?" klonk het vinnig terug. "Ik ben als een rijk man bekend, leef van mijn renten en verzamel oudheden. Mijn vroegere kleine zaakjes gaan niemand wat aan. Maar nu ter zake. Je bent toch nauwkeurig bekend met de ijzeren kist, die in den muur gebouwd is, bij het altaar in onze Grot der Verdoemden. Ik weet, dat ik me volkomen op je verlaten kan. Hier is een briefje, dat je het woord noemt, waarmee je het letterslot van de kist kunt openen. Nu neem je dit kleine pakje, gaat naar den geheimen ingang, die behalve aan Wabson alleen aan jou bekend is, en leg het pakje in de groote kist. Ik ben zeker, dat die verduivelde schoft, die Raffles, zijn woord houdt en terug zal komen, om me te bestellen. De ring zal hem echter niet in handen vallen, al zou hij er hemel en aarde voor bewegen."

Met deze woorden opende John Blakhorst, zooals wij hem met zijn aangenomen naam maar noemen zullen, de brandkast, en nam er een klein pakje uit, dat hij Jim overhandigde.

Deze liet het achteloos in zijn rechter broekzak glijden.

Zorgvuldig sloot Blakhorst de brandkast en legde den sleutel in een vak van zijn schrijftafel.

Toen hij zich omkeerde, zag hij den bochel nog altijd op dezelfde plaats staan, met een lucifer in zijn pijp peuterende.

"Wat! sta je nu nog hier? Ga heen, en doe nu precies, wat ik je gezegd heb," riep Blakhorst.

"Nu, niet zoo driftig, my boy" grinnikte de bochel. "Je weet wel, dat ik je graag van dienst ben, en dat jij je op mij verlaten kunt. Als je echter zeer ver loopen moet, dan krijg

je dorst onderweg, en het zakgeld, dat je mij zoo vriendelijk gegeven hebt is op."

Somber fronste Blakhorst zijn wenkbrauwen.

"Pas eergisteren heb ik je vijf pond gegeven, en nu heb je weer geen geld?" vroeg hij.

"Ja, my boy, dat is gisteravond alles in Hesterstreet er aan gegaan," klonk het onverschillige antwoord.

"Kan je dan dat vervloekte spelen niet nalaten?" foeterde Blakhorst. "Als ik me niet zoo absoluut op je verlaten kon..."

"En als je," onderbrak Jim hem grijnzend, "niet zoo eng mijn stilzwijgendheid noodig had, dan was het anders."

Met een halfgesmoorden vloek wierp Blakhorst den bochel twee guinea's, f 25, toe.

"Wel wat weinig, my boy!" meende Jim.

"Maak dat je weg komt!" stooft Blakhorst op.

"Nu, nu, my boy, nu niet zoo zenuwachtig. Raffles staat nog niet op den drempel" hoonlachte de bochel, terwijl hij op de veer van de geheime kamer drukte.

Eenige oogenblikken later was hij verdwenen, en vertoonde de kamer weer haar gewone voorkomen.

Nu werd aan de middelste deur geklopt.

Blakhorst stond op, en deed open. Het vriendelijke gezicht van een oude vrouw vertoonde zich.

"Wel, wat is er, Betsy?" vroeg Blakhorst.

Zijn huishoudster hield hem een zilveren presenteerblad voor, waarop een keurig visitekaartje lag, en zei daarbij, op den luiden toon, aan doove menschen eigen:

"Mr. Blakhorst, deze heer wenscht u te spreken."

Op het kaartje stond: John Babberton.

Blakhorst kon zich niet herinneren, ooit dien naam gehoord te hebben en zei daarom kortaf:

"Laat mijnheer binnen komen."

De huishoudster trok af, om vlak daarop met den bezoeker terug te keeren, wien zij de deur opende.

In elegant-visite-toilet, van top tot teen een gentleman, trad John Babberton over den drempel. Om zijn mond speelde een vriendelijk lachje, toen hij voor Blakhorst boog, en zei:

"Ik moet u uitdrukkelijk mijn verontschuldiging aanbieden, dat ik u, zoo maar, lastig kom vallen. Daar ik echter meen, u een dienst te kunnen bewijzen, hoop ik dat daarmee mijn indringen geëxcuseerd zal worden."

"Ik ben tot uw dienst," zeide Blakhorst, een beetje koel, terwijl hij zijn gast een zetel toeschoof.

Even niggende, dankte Babberton en liet zich in den fauteuil neder. Met een enkelen oogopslag, zonder onbescheiden te lijken, nam hij toch scherp zijn heele omgeving op.

Toen de heeren beiden plaats hadden genomen, vroeg Blakhorst, terwijl hij den inhoud van zijn cigarettenkoker zijn gast offereerde:

„En waarmee kan ik u van dienst zijn?”

Babberton nam een cigaret, maakte dan met de hand een afwerende beweging en zeide:

„Laat mij u vertellen, wat mij hierheen brengt. Voor eenige dagen hoorde ik in mijn club van uw kostbare verzameling Oostersche wapens en oudheden. Ik zelf ben ook een groote vriend van zulke antiquiteiten, en zou graag eens uw verzameling willen zien. Daar zoo'n verlangen van een vreemdeling misschien wat zonderling schijnt, zoo veroorlooft gij mij zeker wel dat ik mij van te voren voor de vriendelijkheid erkentelijk toon.”

Met deze woorden haalde Babberton een pakje uit zijn zak. Toen hij het los gemaakt had kwam een klein gouden Indisch afgodsbeeldje te voorschijn.

Blakhorst was kenner genoeg, om de aanzienlijke waarde hiervan dadelijk op te merken. Met begeerlijke oogen keek hij naar het kunstwerk.

Babberton, die hem scherp in het oog hield, en dat heel goed merkte, reikte Blakhorst het afgodsbeeldje met een triomfantelijk lachje over.

„Ik zie tot mijn vreugde, dat deze kleinigheid uw belangstelling wekt, en ik verzoek u daarom, het een plaatsje te geven in uwe verzameling.”

„Maar Mr. Babberton, hoe kan ik van u, die mij tot nog toe een onbekende waart, zulk een kostbaar geschenk aanvaarden?”

„Voor mij beteekent het geen verlies, zooals gij misschien gelooft,” antwoordde Babberton, „want ik bezit nog een tweede exemplaar. Ik zal mij verheugen, als gij mij bij gelegenheid de eer van uw bezoek wilt aandoen, om u dan ook mijne verzameling te laten zien.”

„Maar met het grootste plezier. Misschien kan ik u op eenigerlei wijze mijn erkentelijkheid toonen. In ieder geval aanvaard ik dankbaar dit kostbaar stuk, en hoop revanche te kunnen nemen,” zei Blakhorst, wien de hebzucht te pakken had.

„Mag ik u nu mijne verzameling toonen?” Met deze woorden wilde hij opstaan.

Babberton echter legde de hand op zijn arm en zeide:

„Ik verzoek u, mij nog een oogenblik te willen aanhooren. Daar wij éézelfde liefhebberij

er op nahouden, durf ik mij nog een gewichtig verzoek te veroorloven.”

„Spreek gerust, waarde heer, ik ben geheel tot uw dienst,” zei Blakhorst overbeleefd.

„Het is een zéér delicate zaak, die mij bezighoudt,” ving Babberton aan.

Hij sprak langzaam en met nadruk, schijnbaar zijn aandacht verdeelend tusschen zijn cigarette en zijn vingertoppen, maar inderdaad scherp het gelaat van Blakhorst bestudeerende.

„In de Club, waar ik van uw kostbare verzameling hoorde, werd mij door een goeden vriend, dien ik niet noemen kan, verteld, dat gij ook in nadere betrekking staat tot een kring, welks bestaan door den een wordt ontkend, door den ander volgehouden.”

Blakhorst verbleekte lichtelijk, en zei:

„Ik weet werkelijk niet, welke vereeniging gij meent, ik behoor tot verscheidene clubs...”

„Nu, mr. Blakhorst,” zei Babberton, „ik wil voorop stellen, dat ik steeds een groot vriend ben geweest van geheime vereenigingen, en dat ik bereid ben, elk gevraagd geldelijk offer te brengen. Ik bezit in Indië groote diamantmijnen, en ben in de gelegenheid om uw verzameling nog met menig kostbaar stuk te verrijken. Ik verzoek u daarom zeer, mij de middelen en de wegen aan te geven, hoe ik in de „Vereeniging der broeders van den duivel” kan worden opgenomen. Ik geef u mijn woord, dat ik van uw inlichtingen niets jegens mijn vrienden zal loslaten.”

Blakhorst speelde zenuwachtig met de kwast van zijn kamerjas. Op zijn gelaat las men duidelijk den tweestrijd in zijn binnenste.

Na een kleine pauze zei Blakhorst:

„Ik weet heusch niet wat ik doen en zeggen moet. Gij zijt zoo vriendelijk tot mij gekomen...”

„En ik zal uw goedheid nooit vergeten, als gij mijn verzoek wilt inwilligen,” viel Babberton daar op in.

Blakhorst stond op en liep met groote schreden heen en weer in de kamer. Dan zeide hij:

„Overmorgen, Donderdag, heeft een samenkomst plaats. Ik zal met de bestuurders spreken en u introduceeren. Geloof nu echter niet, dat gij direct veel zult beleven, want iedere nieuweling moet heel wat proefstukken afleggen.”

„Ik onderwerp mij aan alle voorwaarden,” zei Babberton.

„Goed,” ging Blakhorst voort. „Gij gaat met den trein tot Stonebridge-Park. Van het station komend gaat ge de laan door naar rechts, ongeveer twaalfhonderd passen ver. Dan komt ge aan een klein huisje. Als ge aanklopt, doet

een oude vrouw open, en die zal vragen, wat ge verlangt. Dan legt ge den wijsvinger van uw rechterhand op uw hart, en zegt: Goddam.

„Dan zult ge binnen gelaten worden. Ge loopt twee kamers door, en klopt dan driemaal op den rechterwand van de laatste kamer. Het verdere zult gij dan wel zien.”

Babberton was opgestaan en reikte Blakhorst de hand.

„Ik dank u zeer. Gij zult zien, dat ik uw vriendelijkheid niet vergeet en ze reciprocereen zal. Hoe laat moet ik Donderdag naar het huisje in Stonebridge Park gaan?”

„Tegen negen uur 's avonds.”

„Dank u zeer. Mag ik u nu vragen, om mij uw verzameling te laten zien?”

Blakhorst liet eenige wapens en gevesten zien, en vertelde er een en ander bij. Na eenige minuten echter zei Babberton:

„Ik zie in uw verzameling niet die producten van goud en edelgesteenten, die in Indië zoo mooi gemaakt worden.”

„O,” antwoordde Blakhorst lachende, „die zijn er ook. Eén oogenblik!”

Hij ging naar zijn schrijftafel en haalde uit de geheime lade den sleutel van de groote brandkast.

Op dat oogenblik, dat hij zich naar de brandkast keerde, pakt twee sterke armen hem van achteren beet, en vóór hij tot bezinning kwam, voelde hij een prop met geweld in zijn mond dringen terwijl een doek over zijn gezicht werd geworpen.

Een eigenaardige, zoete lucht werd in de kamer merkbaar.

„Chloro-form,” steunde Blakhorst, — en meteen zonk de sterke kerel in elkander.

Triumfeerend keek Babberton op hem neer.

„Zoo, mijn jongen, nu weet ik alles, wat ik weten wilde. Dus in Stonebridge Park ben je te vinden. Eindelijk heb ik dan het spoor van die woeste bende, de Broeders des Duivels. Daar je zelf zoo vriendelijk waart, mij de sleutels tot de kostbaarheden te geven, zal ik zoo vrij zijn, er een ruim gebruik van te maken.

Om te beginnen zullen wij het afgodsbeeldje weer meenemen; je hebt het gezien, vriendelijk, en dat was genoeg. Kijken, maar aankomen niet!”

Met den sleutel, dien hij Blakhorst ontnam, opende hij zonder moeite de deur van de brandkast en nam er alles uit wat er aan kostbaarheden en baar geld te vinden was.

Toen de brandkast leeg scheen, zocht hij haastig verder in alle hoeken.

„Waar is de ring?” vroeg hij zich eindelijk moedeloos af. „Ik heb mijn beschermeling beloofd, hem terug te brengen, en moet mijn woord houden.”

Daar alle zoeken in de kast vergeefs was, ging Babberton een kijkje in de schrijftafel nemen. Hij doorzocht iedere lade, elken hoek. Vergeefs! Onder de papieren trok een brief, dien hij in de geheime lade gevonden had, zijn opmerkzaamheid. Hij vloog hem snel door. Groote verbazing teekende zich op zijn gelaat af. Eindelijk stak hij het schrijven met een tevreden lachje in den zak en zei halffluid:

„Mijn beschermeling, de kleine Ellen, kan zich verheugen. Kan ik haar vandaag ook den ring niet brengen, zoo weet ik nu toch, waar haar moeder te vinden is.”

Op de schrijftafel lag een stuk papier. Babberton nam plaats, en schreef er de volgende woorden op:

John Brown!

Heb ik ook vandaag den ring niet gevonden, ik zal verder zoeken. Ik kom terug, en zal hem vinden, op mijn woord van eer!

JOHN RAFFLES.

Toen haalde hij den nog immer bewustelooze den prop uit den mond, stak de geroofde kostbaarheden in de zakken van zijn overjas en verliet, alsof er niets gebeurd was, de kamer.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford en Lillian Gish.

Thans: Constance Talmadge.

DERDE HOOFDSTUK.

In het hol der verdoemden.

Toen Raffles het huis van Blakhorst verlaten had, sprong hij in een taxi, en gaf den chauffeur zijn adres in de nabij gelegen Oxfordstreet, waar hij onder den naam van mr. Babberton kamers had gehuurd.

Binnen eenige minuten was hij thuis. Zijn vriend Brand, met wien hij samenwoonde, liep in den salon ongeduldig heen en weer.

Toen hij Raffles zag aankomen, opende hij hem zelf de deur.

„Gauw, Charley,” riep Raffles, haastig binnenstormende, „mijn vermomming, die ik voor de Hesterstreet gebruik. Maak voort, we moeten zoo gauw mogelijk hier vandaan.”

De secretaris zocht gauw het noodige bijeen, en Raffles verkleedde zich vlug. Onderwijl vertelde hij zijn vriend, wat hem gebeurd was.

„Eindelijk, Charley, weet ik waar die schurken, die Broeders des Duivels, hun schuilhoek hebben. Al heb ik voor het oogenblik ook niet meer bereikt, dan dat ik weet waar die vossen hun hol hebben, dat is toch al heel wat. Wij zullen de schurken verder scherp in de gaten houden. Bij deze expeditie zal ik echter dringend jouw trouwe hulp noodig hebben. Luister nu goed. Ik moet in ieder geval den eersten trein naar Stonebridge-Park pakken. Als me dat lukt, dan ben ik een heel eind. Want je kunt op je vingers uitrekenen, dat Blakhorst, als hij weer bij komt en begrijpt, wie hem met een bezoek vereerd heeft, dadelijk naar Stonebridge zal gaan, om de portierster te vertellen, wat er aan de hand is. In geen geval kan hij den eersten trein echter halen, en daardoor heb ik dan twee uur voorsprong. Dat is genoeg.

„Jij pakt intusschen al onzen rommel in en stuurt die naar het station. Knap het zoo op, dat je in twee uur alles klaar hebt en volg mij in een vermomming met den volgenden trein.

„Als je intusschen soms Blakhorst ontdekt, verlies hem dan niet uit het oog. Je moet in elk geval in de buurt blijven van het huisje, dat ik je beschreven heb, want ik denk, dat ik je hulp zal noodig hebben. Wat er verder gebeuren moet, dat zullen we dan moeten zien, maar ik verlaat mij vast op je!”

„Dat kun je ook,” antwoordde Brand. „Ik zal alles gereed maken en stipt op tijd in Stonebridge-Park zijn.

„Dan Good bye, mijn jongen!”

Met deze woorden ging Raffles de deur uit, en niemand had in dat misdadigerstype den eleganten gentleman gezocht, die tien minuten geleden met een auto was voorgereden.

Tot den hoek van de straat slenterde hij langzaam door, alsof tijd geen geld voor hem was, maar onderwijl keek hij toch scherp uit naar een leege taxi. Juist kwam er een om den hoek, en Raffles wenkte den chauffeur, te stoppen.

De man was met dit vrachtje, dat hem weinig beloofde, maar matig ingenomen. Maar toen deze hem een vijf-shillingstuk in de hand drukte, draaide hij in eens bij.

„Zoo hard als je rijden kunt naar het Westendstation. Als je daar binnen tien minuten bent, dan zit er een goede fooi op.”

Met deze woorden verdween de Groote Onbekende in het rijtuig. De chauffeur schakelde direct de derde versnelling in en in dolle vaart ging het op het Westendstation toe. Vlak voor het station sprong Raffles met groote handigheid uit de nog in volle vaart doorgaande auto, wierp den chauffeur, die zoo gauw niet kon stoppen, twee shillings toe, en verdween in het station.

Snel als de wind kocht hij zich een spoorkaartje, stormde de stationstrap op, en kwam nog juist bijtijds om in een leege coupé te kunnen springen. De locomotief floot, en langzaam zette de trein zich in beweging.

„Dat is net gesnapt”, hijgde hij ademloos en ging gemakkelijk in een hoek zitten.

In Circlewood kwam nog een oude vrouw in de coupé, die er echter in Willesden weer uitging, zoodat Raffles het laatste traject alleen bleef. Kort vóór de aankomst van den trein in Stonebridge-Park overtuigde hij zich nogmaals of hij zijn Browningrevolver, het fleschje met chloroform en de electriche zaklantaarn bij zich had. Daar alles in orde was, mompelde hij tevreden:

„Allright, het spel kan beginnen; laten we hopen, dat het een blijspel zal wezen.”

Ter plaatse gekomen, wandelde hij aanstonds de laan in, hem door Blakhorst uitgeduid, en telde oplettend zijn voetstappen.

In zijn begrijpelijke opwindning had hij zeker te groote passen genomen, want binnen tien minuten had hij een klein huisje bereikt, dat goed in de verf zat. Vriendelijk lag het daar met een kleine veranda in een aardigen tuin.

Niets opvallends was er aan te bemerken; stil en vredig lag het daar en geen geluid stoorde de stilte.

„Zou ik verkeerd gegaan zijn?“ mompelde Raffles.

„Blakhorst zei twaalfhonderd schreden. Ik heb er pas duizend afgelegd, maar het naaste huis ligt minstens even ver hier vandaan, als dit van het station. Wij zullen het dus maar eens probeeren.“

Gauw besloten ging de Groote Onbekende het hek door en liep snel door den kleinen voortuin.

De huisdeur vertoonde niets wat op klopper of schel leek, en daarom gaf Raffles met een sleutel, dien hij uit zijn zak haalde, eenige slagen op de deur.

Sloffende voetstappen kwamen langzaam naderbij. Een vrouw van gevorderden leeftijd opende een kleine, bijna onzichtbare klep in de deur. Zij monsterde den vreemde wantrouwig, en vroeg, wat hij wenschte.

Raffles legde den wijsvinger van zijn rechterhand op het hart, en sprak het wachtwoord uit, dat Blakhorst hem had verklapt: „God-dam“.

Zonder een stom woord te zeggen, schoof de oude de klep toe en opende de deur.

Het was een vrouw, ongeveer in het midden der vijftiger jaren. Het gezicht verried de liefhebster van den drank, en maakte een terugstootenden, brutalen indruk, dien haar kleine, valsche oogen nog verhoogden.

De oude bekommerde zich, nadat ze de deur gesloten had, heelemaal niet meer om den binnengekomene. Zij zette zich weer in haar leunstoel, en verdiepte zich in de lectuur van een oude krant, van tijd tot tijd de jeneverflesch, die naast haar stond, aansprekende.

Naar de hem verstrekte aanwijzingen liep Raffles de twee rechts gelegen kleine kamers door.

De inrichting daarvan verried door niets, voor welk bijzonder doel zij eigenlijk dienden. Alles maakte een welgestelden en soberen, eigenlijk kleinburgerlijken indruk. Voor de vensters witte gordijnen, en daarvoor wat bloeiende planten. Een regelmatig tikkende

klok op den schoorsteen bracht een echte huiselijke stemming te weeg.

Toen Raffles de achterste kamer binnengetreden was, die zich weinig van de andere onderscheidde, zag hij zich voor den geheimzinnigen wand geplaatst. Hoofdschuddend bekeek hij dien. Hoe hij zijn oogen, die toch aan het speuren gewend waren, ook inspande, hij kon aan dit eenvoudig grauw-groen behangsel niets bijzonders zien. Twee oude schilderijen, blijkbaar familieportretten, in ovale vergulde lijsten, hingen aan den wand. Het eene portret stelde een heer voor in zwarten rok gekleed, naar het model van het midden der vorige eeuw. Het andere vertoonde het borstbeeld van een vrouw, waarvan alleen de helroode keelbanden opvielen.

Nadat Raffles zich overtuigd had, dat hij alleen was, betastte hij voorzichtig met de handen het behangsel; hij vond echter niets bijzonders.

Ontstemd trad hij eenige passen terug, om dan den wand nogmaals aan een scherp onderzoek te onderwerpen. Daar dit ook geen resultaat had, nam hij zijn revolver in zijn rechterhand en gaf met zijn linker drie krachtige slagen tegen den wand.

Al zijn zenuwen waren in actie. Hij wachtte eenige minuten in de grootste spanning. Maar vergeefs; niets verroerde zich.

Juist wilde hij het kloppen herhalen, toen eenige doffe slagen op de buitendeur klonken.

Hij hoorde, hoe het oude wijf brommend en mopperend opstond en naar de deur slofte.

Met een sprong als een kat dook hij achter een leuningstoel, dien hij eerst zóó had neergezet, dat hij er achter vandaan tot aan de huisdeur zien kon.

Het oude wijf had intusschen de deur geopend, en naar binnen tuimelde... onze vriend de bochel.

„Nu Jim,“ knorde het wijf, „je bent weer in een fijnen toestand.“

De bochel deed zijn bekend gegrinnik hooren.

„My dear, schimp niet, geef me liever een zoen.“ Met deze woorden liep Jim op de oude toe, met uitgebreide armen, en bracht zijn jenevergezicht bedenkelijk dicht bij het hare.

„Kom mij niet weer te na, oude zuipschuit,“ bromde het wijf en gaf Jim een flinken por, zoodat zijn zwakke beenen onder hem weg-schoven. Vloekend viel hij op den grond.

„Kom, kom, wees toch niet altijd zoo ruw,“ brabbelde Jim, terwijl hij langzaam weer opkrabbelde. Het wijf keek niet meer naar hem om, terwijl Jim zijn pijp opscharrelde en dan

met een bedremmelde uitdrukking zich tot de vrouw keerde.

„Zeg eens, je moet den baas niet verklikken, dat ik. . . . Het was zoo heet, en de weg is lang — je weet toch, hoeveel, — hoeveel of ik van je hou.”

Jim legde zijn verminkte hand op het hart, en stond zwaaiend voor het oude wijf.

„Laat me met rust, en loop naar den duivel,” schreeuwde zij woedend.

„Dat zal ik doen,” antwoordde Jim en begaf zich langzaam, overal een steuntje nemende aan de meubelen, naar de achterkamer.

Raffles had een en ander natuurlijk met groote belangstelling aangehoord. Toen hij bemerkte, dat Jim dronken was — hij kende hem uit de bovenkroeg in Hesterstreet, waar hij hem meermalen in zijn tegenwoordige vermomming had aangetroffen — was zijn plan gauw gemaakt. Hij zette zich languit in een stoel, sloeg de beenen over elkaar, en stak een sigaret op.

„Hola, kreupele Dick,” riep Jim, als hij Raffles in de gaten kreeg.

Dan, plotseling een oogenblik nuchter, vroeg hij schuchter: „Dick, heeft de baas je hierheen gestuurd, om mij na te gaan? Hij kan gerust wezen. Ik heb zijn ring goed bewaard, en zal hem juist gaan opbergen. Je mag het zelf zien.”

John Raffles keek of hij een oorvijs kreeg! Wat bedoelde hij toch met dien ring? Zou Jim in het bezit van het Indische kleinood wezen? En was Blakhorst dan „de baas”? Deze en andere gedachten vlogen hem bliksemsnel door het brein.

Ondertusschen was Jimmy het venster genaderd. Hij opende den rechtervleugel van de opstaande ramen, en tastte met zijn verminkte hand langs de kozijnen.

„Wel verdoemd! Nou kan ik den knop heelemaal niet vinden. Blijf daar niet zoo sloom zitten, en help me liever een handje,” mopperde Jim tot Raffles.

„Ik geloof,” zei Raffles, „dat je zóó dronken bent, dat je niet eens weet, wat je met den knop doen moet.”

„Hij zeit wat!” riep Jim. „Ik weet alles.”

„Nou vriendje, laat dan eens hooren,” hernam Raffles.

„Draai den knop naar rechts, en druk dan op de schroef beneden,” verklapte Jim.

„Prachtig, bravo! Nu zie ik toch, dat je nog niet zóó kanon bent, als ik dacht,” lachte Raffles, en sloeg den bochel familiair op den schouder.

„Zie je wel,” lalde Jim. „En zeg nu niets aan Blakhorst er van, dat ik een borrel te veel

gehad heb. Ik ben rooden Juning tegengekomen. Die had een goeden slag geslagen, en wou een spelletje doen; daardoor is het een beetje laat geworden.”

Raffles werd onderwijl toch wel wat onrustig. De tijd ging voorbij, en nóg had hij niets bereikt. Daarom zei hij tot Jim:

„Het wordt laat, en jij moet den ring nog opbergen.”

„Je hebt gelijk, hartsvriend,” zei de bochel. „Wees zoo vriendelijk, mijn jongen, en maak den boel open.”

De dronkeman wees met zijn hand naar het venster.

Raffles volgde de aanwijzingen, die den bochel hem zoo even gegeven had.

Nauwelijks had hij de schroef neergedrukt, of het ingewikkelde mechanisme zette zich in beweging, en de heele wand zonk in de diepte weg.

Met verbazing merkte Raffles het op, maar hij zette natuurlijk een gezicht, alsof hij het honderd keer gezien had.

„Nou, ga mee, my boy,” grijnsde de bochel, en trad door de opening in een kleine kamer, die er heel gewoon uitzag. De Groote Onbekende volgde hem.

„Zullen we den boel niet eerst weer in orde brengen,” vroeg Raffles, wien het er vooral om te doen was, het mechanisme precies te leeren kennen, want hij had eenig vermoeden, dat hij hier vandaag niet voor den laatsten keer zou zijn.

„Als jij zoo'n ordelievend mensch bent, doe het dan zelf maar,” snauwde Jim hem toe.

„Ja, beste Jim,” zei Raffles, „maar je weet dat ik niet zoo sterk ben als jij.”

Gevleid grinnikte de bochel. Met een zalvende stem zei hij:

„Ja, ja, jullie hebt geen merg meer in de beenderen. Kom, vooruit. Druk jij maar hier op den knop rechts, dan zal ik intusschen de veer vast houden.”

Nauwelijks hadden zij het gedaan, of zonder eenig geluid steeg de wand uit de diepte op, en sloot de opening weer af.

Nu wist Raffles genoeg. Hij begreep thans ook, waarom de wand aan geen van beide zijden iets bizonders had, en waarom hij er nergens een veer of knop had gevonden.

„Zoo, mijn jongen,” grijnsde Jim, „nu heb ik jou geholpen, nu moet jij mij echter ook helpen, die vervloekte kast opzij te schuiven.”

Met deze woorden wees hij op een zware kast, die in den tegenover gelegen hoek stond.

Toen de kast verzet was zag Raffles met verbazing een valluik in den vloer.

De bochel bukte zich, om het open te trek-

ken, doch dat ging niet fortuinlijk. Zijn waterhoofd scheen te zwaar te zijn, en met een onderdrukten vloek viel hij languit op den grond.

Raffles hielp het dronken zwijn weer op, en maakte nu zelf het valluik open.

Vloekend en razend daalde de bochel een trap af, die zich aan Raffles' nieuwsgierigen blik vertoonde. Deze volgde den dwerg op den voet.

Plotseling ging een elektrische lamp op, en verlichtte de trap zóó helder, of het dag was. Jim had het licht opgedraaid.

Toen ze de trap af waren, kwamen ze aan een zware deur, die aan beide kanten met matrassen bekleed was, en toen Jim deze geopend had, betraden ze een onderaardsche gang. Aan het einde daarvan, na ongeveer 150 meter loopens, troffen ze weer een deur, evenals de eerste aan beide kanten bekleed.

Jim draaide aan een knop in het midden, en de ingang opende zich. Beiden bevonden zich nu in een vertrek, van vijf bij ongeveer vier en een halven meter. De zoldering was geverfd, en er hing een kroon van af.

Midden in het vertrek stond een zwarte doorkist.

Door een lichtschijs aangetrokken, wendde Raffles nieuwsgierig het hoofd.

Tegenover den ingang, die zich geluidloos zelf gesloten had, was een transparant aangebracht.

En daaronder — Raffles verstijfde van ontzetting — was een rij glazen cilinders met een verschrikkelijken inhoud. De Groote Onbekende had sterke zenuwen, maar wat hij hier zag was hem toch te sterk.

In ieder van de met spiritus gevulde cilinders bevond zich een menschelijke wijsvinger.

Waarschuwend schenen deze den beschouwer toe te roepen:

„Wees voorzichtig!”

Onthutst stond Raffles te kijken, en hij kon den blik niet van die glazen met hun afschuwelijken inhoud afwenden.

Daar klonk achter hem de grommende stem van den dronken bochel:

„Wel, my boy, je zoekt zeker mijn vinger? Dáár bovenaan, de zesde van rechts, dat is hem.”

Onwillekeurig keek Raffles naar de rechterhand van den bochel. Deze strekte zijn hand uit, en grijnsde:

„Zou je het wel gelooven, dat die mooie vinger daar eenmaal gezeten had? Maar laat hem maar waar hij is, hij heeft het er goed. Den heelen dag zit hij in de spiritus en de rest van den vent moet zich uitsloven om een beet-

je van dat lekkere goed naar binnen te krijgen.”

Met walging keerde Raffles den praatjesmaker den rug toe. Deze scheen in zijn dronkenschap die beweging verkeerd uit te leggen. Hij sloeg Raffles tenminste op den schouder, en zei:

„Nou hoef je niet zoo groot te doen, my boy, omdat jij je vinger nog hebt? Wie zal zeggen, hoe lang dat nog duurt? Ik zeg je, het gaat verdomd snel, en onze baas verstaat geen gekheid. Drink je eens een glaasje te veel, en kan je dan je mond niet houden — dan ben je je vinger zóó kwijt. Ik zeg je, het was een beoordeerde geschiedenis, toen ze me gekneveld hier naar binnen sleepten.”

De bochel wees op een tweede deur.

„Het bestuur was feestelijk bijeen, en zou uitmaken, welke straf ik verdiend had, en welke van de drie organen, die ik, evenals ieder toegetredene, den bond had gezworen hem toe te behooren, den wijsvinger, de tong of het hart, ik zou moeten afstaan. Ik kan je zeggen, my boy, dat het me niet wel te moede was; mijn hart klopte, alsof het uit mijn lijf sprongen wou, en mijn tong ging heen en weer, alsof ze zich voor altijd uitgepraat hield.

Daar werd uitgemaakt, dat ik onder een stevigen dronk alleen van ons eedgenootschap gesproken had, maar geen van onze verzamelplaatsen of eedgenooten had genoemd, zoodat de baas zich voor ditmaal tevreden stelde met den vinger. Ik zeg je, het is toch maar een puik middel. Je wordt er voortdurend aan herinnerd, wat je gedaan hebt; zelfs het teeken van het verbond kan ik slechts met het stompje van mijn vinger maken.”

Zwijgend had Raffles deze uitweidingen aangehoord. Vloekend begon de dwerg nu zijn zakken te doorzoeken.

„Waar heb ik nu dien vervloekten ring? De baas heeft mij toch het sleutelwoord voor het geheime slot opgeschreven. Ik kan het ding niet vinden.”

Zoo mopperend naderde de bochel de deur op den achtergrond, die hij met den voet openstootte.

De groote Onbekende, die hem gevolgd was, zag een helsch donkere diepte, voor zich. De bochel drukte op een knop en meteen schitterde een electrisch licht.

Het was een buitengewoon groot vertrek, dat nu zichtbaar werd, met acht groote nissen. Drie kronen verlichtten het, en wierpen hun schijnsel op een verhooging, welke er uitzag als een soort altaar en aan de voorzijde waarvan een schilderij was aangebracht, voorstellende den Duivel, die een mooie, jonge vrouw

in den arm houdt, terwijl hij haar met zijn klauw het hart uit het lijf scheurt.

Achter het altaar stond op een verhooging, een zetel, langs welks leuning zich fraai gebeeldhouwde ringslangen kronkelden, hun opengesperde, afschuwelijke muilen naar den toeschouwer keerende.

In de acht nissen bevonden zich lage, Oostersche rustbedden, die in hun verlokkelijke molligheid een eigenaardig contrast vormden met de gruwzame omgeving.

Op den achtergrond van het vertrek stond een groot hakblok. Een bijl, een scherp geslepen dolk en een tang, die voor het uitrukken van de verkeerde tongen diende, lagen daar gekruist overheen.

Terwijl Raffles een en ander opnam, probeerde Jim een zware ijzeren kast te openen, die in den muur naast het altaar stond.

„Dick, kom toch eens hier, en help me,” riep hij eindelijk tot Raffles, „ik kan dat vervloekte slot niet openkrijgen.”

Hij gaf hem het briefje, dat hij van Blakhorst gekregen had en dat het geheime woord voor het slot bevatte.

„Rechts Erna, links Fakir,” las Raffles.

Vlug had hij het slot ingesteld, en zonder moeite ging de kast nu open.

„Daar, Dick,” mompelde Jim, „leg er nou den ring in, en maak dan de kast weer toe; mijn pijp is weer uitgegaan.”

En zich makkelijk neervlijende op een der rustbedden in een der nissen, wijdde Jim zijn aandacht aan zijn pijp, die weer eens, tot zijn verdriet, niet trekken wou.

Aldus vond Raffles gelegenheid, om ongemerkt den ring uit het étui te nemen. Eén oogopslag had hem overtuigd, dat de ring die van Ellens vader was.

Zijn oogen straalden van triomf; zijn hoofddoel had hij bereikt. Hij liet den ring in zijn zak glijden. Snel greep hij een notitieboekje, rukte daar een blad uit, waarop hij eenige woorden geschreven had, en legde dat in de kast.

Graag had hij den verderen inhoud ook eens bekeken; maar Jim, die zijn pijp weer in orde had gemaakt, stond op, en kwam naar hem toezwaaien.

„Nu, my boy, jij bent ook niet gauw klaar. Ik wou hier graag vandaan. Mijn keel is droog, en in dit vervloekte hol kan je geen druppel jenever krijgen.”

„Ik ben net klaar, Jim,” zei Raffles, terwijl hij het deksel van de kast dichtwierp.

Het viel den beschonkene niet op, dat de kast niet gesloten werd. De Groote Onbekende had met voordacht het slot niet versteld,

in de hoop, onbemerkt den verderen inhoud van de kast te kunnen inspecteeren.

„Vooruit, vooruit, my boy,” drong Jim aan. „Mijn tong kleeft aan mijn verhemelte.”

Raffles, die geen mogelijkheid zag, om nu onbemerkt bij den geheimen schat te komen, wendde zich naar de deur, waardoor beide waren binnengekomen.

„Hallo, boy, niet daaruit. Ik weet een korteren weg.” Grinnikend wenkte Jim Raffles.

„Daar je me zoo prachtig geholpen hebt vandaag, zal ik je iets verklappen, wat ik zelf nog maar pas ontdekt heb. Hier, achter dien stoel is een kleine deur, die naar een lage trap voert. Wij komen daar uit direct in een krepelbosch, en zijn dan nog maar vijf minuten van de herberg van Peter Patt. Die heeft fijne cognac. Kom mee, ik houd je vandaag vrij, want jij bevalt me, boy.”

Onderwijl hadden beiden zich naar den stoel met de slangenkoppen begeven.

Toen de deur geopend was, werd een lage trap zichtbaar, die door een ijzeren valluik afgesloten werd.

„Hier moet je eens flink helpen,” zei Jim. „Op het luik liggen grazoden, en die moeten wij er af gooien.”

Raffles zette zijn sterke schouders onder het luik en hief het zonder al te groote moeite in de hoogte.

Nauwelijks waren Jim en Raffles uit de donkere gevangenis gekropen, of ze zagen in de laan van Wellesder Green, die daar vlak langs liep, een automobiël, die in razende vaart naderde.

„Verdomd,” riep de bochel, en dook achter eenige struiken, „daar heb je Blakhorst. Ik ken dien groenen wagen precies. Gauw, gauw, Dick, wij moeten weer naar beneden, opdat de baas niet merken zal, dat wij den geheimen uitgang kennen.”

Met een vlugheid, die men den bochel in zijn beschonken toestand niet zou hebben toegeschreven, was hij weer in de diepte verdwenen. Raffles stond als geboeid stil. Hij volgde met zijn oogen de in razende vaart naderende automobiël.

Zijn scherpe blik had bemerkt, dat iemand achter den automobiël was gaan hangen. Bliksemsnel schoot het hem in de gedachten: „Dat is Charley!”

Met bezorgdheid zag hij toe: die ging op die wijze zijn ondergang tegemoet. Een kreet van schrik kwam over zijn lippen. De gestalte maakte zich plotseling van den automobiël los en verdween in de dichte stofwolken.

Onwillekeurig was Raffles eenige schreden vooruitgehield, alsof hij den gevallene helpen

wilde. Hierdoor stond hij nu op een open grasvlakte. Hij zag, dat de gevallen opstond en snel op Raffles, die hij had opgemerkt, toeliep. Het was inderdaad Brand, die zijn vriend naderde.

„Ik heb alles gezien,” riep Raffles hem toe. „Wacht hier op me! Maar oogen en ooren open!”

Met deze woorden verdween hij in de diepte, en bevond zich weinige oogenblikken later weder bij Jim.

Dit alles wat we hier vertellen, was bliksemsnel gebeurd.

„Doe gauw de deur dicht,” riep Jim.

Raffles zei, dat het gebeurd was, maar zoowel het valluik als de deur achter den stoel had hij open gelaten. Hij stond tusschen het altaar en den stoel, een weinig in de schaduw, zoodat Blakhorst, die juist den hoofdingang instormde, hem niet opmerkte.

Schuimbekend van razernij vloog deze op den bochel toe en riep:

„Waar is de ring? Is hier een vreemde geweest?”

Zonder antwoord af te wachten, vloog hij op de kast af. Die opentreckende, greep hij met sidderende handen naar het etui. Een kreet van woede klonk van zijn lippen: het was leeg!

Met van ontroering heesche stem las hij halffluid het briefje, dat hij in het etui gevonden had:

John Brown!

Ik heb den ring en den schat!

John Raffles.

Half waanzinnig van woede wierp Blakhorst zich op den bochel.

„Vervloekte hond! Dat heb ik aan jou te danken. Hier, dat is voor jou!”

Hij greep den scherpgeslepen dolk, die op het blok lag, wierp zich op den bochel en stootte hem het staal in de borst.

Met een rochelend geluid zonk Jim op den grond.

Zich omkeerende werd de moordenaar plotseling de figuur van den Grooten Onbekende gewaar, die onbewegelijk toegezien had naar wat zich daar bliksemsnel voor zijn oogen had afgespeeld. Met een dierlijk gehuil wilde Blak-

horst zich op Raffles storten; de dolk schitterde in zijn hand.

„Terug!” donderde Raffles hem tegen, de revolver in zijn linkerhand.

Blakhorst lette niet op die waarschuwing, maar stormde verder. Een welgemikte bokstoot maakte hem onschadelijk.

„Voor jouw soort is de kogel zonde.”

Met deze woorden en een onuitsprekelijk verschrikkelijken blik keerde Raffles het „Hol der Verdoemden” den rug toe. Bij de geheime deur gekomen, keerde hij zich nogmaals om en riep waarschuwend:

„Geloof niet, dat je straf je geschonken wordt. Voor vandaag heb ik wat beters te doen, maar ik kom terug, om met jou, menschelijke hyena, eens en voorgoed af te rekenen!”

Daarna ging hij snel naar den uitgang.

Hij vond er Brand op hem wachten, en vroeg:

„Vooruit, Charley, waar is de auto?”

„Daar, voorbij die bocht wacht hij,” klonk het antwoord.

Beiden liepen er heen. Voorzichtig voortsluipende, wierp Raffles zich plotseling op de zitplaats van den chauffeur, en gaf dezen een slag tegen den slaap.

Brand ving den bewusteloze op, samen legden zij den man in het gras, en trokken hem zijn jas uit. Toen ze hem den stofbril afnamen, ontsnapte Raffles een uitroep van verbazing:

„Wel, wel, zijn goede vriend Wabson! Jij en Blakhorst zijn elkaar waard, en zullen je straf niet ontgaan.”

Vlug had de Grooten Onbekende de kleeren van Wabson aangetrokken, en niemand herkende in den chauffeur den armoedigen schooier, die het huis aan de voorzijde was binnengegaan.

Raffles en Brand bestegen de auto, en voort ging het, de laan uit en naar Londen.

Toen ze nog eens omkeken, zagen ze Blakhorst verschijnen, die blijkbaar van zijn bezwijming bekomen was. Met een van woede vertrokken gelaat en gebalde vuisten staarde hij de vluchtenden na.

Brand liet de hoorn luid weerklinken, en Raffles wenkte vriendelijk met de hand zijn verslagen vijand een afscheidsgroet toe.

VIERDE HOOFDSTUK.

Raffles houdt zijn woord.

Terwijl Raffles en zijn vriend al meer en meer de Engelsche metropolis naderden, vertelde eerstgenoemde wat hij alzoo ontdekt had.

Vol afgrijzen hoorde Brand het verhaal aan van de geheimen, die het „Hol der Verdoemden" verborg.

„En jij wilt dien schurken ongestraft hun schandelijk bedrijf weer laten voortzetten?" vroeg Brand.

„Zeker niet, Charley," antwoordde Raffles, „maar we hebben vooreerst iets beters te doen, want de ongelukkige Ellen verlangt zeer naar haar moeder. Ook zal het goed zijn, te wachten tot die schurken zich eerst weer een beetje veilig achten, dan zal ik een geheime zitting trachten bij te wonen, om mij eerst goed van den heelen omvang hunner misdaden op de hoogte te stellen. Maar thans moet in de eerste plaats het geheim van den ring worden uitgevorsch, en vóór alles Ellen aan haar moeder teruggeeven."

„Hoe wil je dat aanpakken, Edward?" vroeg Brand. „Wij weten niet eens, of zij leeft, laat staan, waar ze te vinden is."

„Mijn waarde Charley, ik weet allebei," klonk het antwoord.

Verbaasd keek Brand hem aan, en vroeg:

„Ben je dan alwetend?"

„Neen, mijn waarde," zei Raffles lachend, „maar ik kijk goed uit mijn oogen, en ik reken ook een beetje op mijn goed geluk. En ik moet zeggen, dat Fortuna mij vandaag al héél vriendelijk gestemd is geweest."

Raffles haalde uit zijn portefeuille het briefje, dat hij 's morgens uit de geheime lade van Blakhorst's schrijftafel had genomen, en reikte het Brand over.

Toen deze den brief gelezen had, gaf hij hem terug en zeide:

„Wat is die Blakhorst toch een schofft. Hoe roerend smeekt de moeder, toch iets van haar kind mede te deelen, als hij er iets van weet. Dat Blakhorst al lang wist, waar Ellen te zoeken was, is heel duidelijk, maar ik geloof dat hij deze vrouw eerder op een valsch spoor gebracht zou hebben, dan haar te helpen."

„Ik ben overtuigd, Charley," antwoordde Raffles, „dat hij heelemaal niet geantwoord heeft. Nu, in elk geval moeten wij de moeder het kind, en beiden den ring teruggeven. Laten we daarom zoo gauw mogelijk naar de moeder rijden, wier adres gelukkig in den brief staat."

„Barking Road ligt immers bij Victoria-Docks?" vroeg Brand.

„Zeker, vooruit maar. Neen, wacht nog één oogenblik. Jij kunt nu best chauffeeren, dan zal ik in de auto den ring eens wat nader bekijken. De koekoek hale me, als ik het geheim niet kan vinden."

Brand nam nu de plaats van Raffles in achter het stuurrad, en deze ging in den wagen zitten. Daar haalde hij den geheimzinnigen ring uit den zak, en bekeek hem van alle kanten. Niets bijzonders was er aan te zien. De eigenaardige camée, waarin de kop van een Indiër gesneden was, leek niet al te dik, want eenige omtreklijnen van het sieraad waren doorschijnend; ook de keerzijde van den steen was geheel zichtbaar. Het goud waarin hij gevat was, scheen massief te zijn.

Raffles wilde den ring al weer in zijn zak laten glijden, toen zijn onderzoekende blik op het goudplaatje, dat onder den kop een beetje vooruitsprong, een kleine inkeeping meende te ontdekken.

Met een sterk vergrootende loupe, die hij altijd in den zak had, ontdekte hij nu een nietig klein pennetje, dat op het ongewapende oog den indruk van een inkeeping had gemaakt.

„Als dat een pennetje is, dan moet het er ook uit te trekken zijn", mompelde Raffles, en haalde uit een etui in vestzakformaat eenige zeer kleine werktuigjes.

Maar zóó makkelijk als hij het zich voorgesteld had, ging het toch niet. Eerst na veel moeite, waaraan het schudden van de auto niet weinig schuld had, lukte het hem, het pennetje te grijpen en er uit te trekken. Op hetzelfde oogenblik viel er iets in zijn hand: het was een rond plaatje ivoor.

Hij keerde den ring om en merkte, dat het

kleine plaatje, aan den onderkant van den steen, losgelaten had. Zoo dun als een blad papier was het geslepen, en zoo aan den onderkant van den steen bevestigd. Zoo gauw als het pennetje was uitgetrokken, kwam een heel klein springveertje naar buiten. Door dezen buitengewoon kunstvollen arbeid was een kleine ruimte ontstaan. Hierin bevond zich een stukje dun perkament, waarop eenige microscopisch kleine teekens en letters stonden.

Raffles nam zijn loupe weer en zocht de teekens te ontcijferen. Met veel moeite las hij:

70.5°—12.2° Mangalur ††† 13.1. — △

„Mangalur,” vroeg Raffles zich af. „Dat is immers een havenplaats aan de westkust van Madras!”

Plotseling ging hem een licht op.

„Dat komt uit. 70.5 graad oosterlengte en 12.2 noorderbreedte, dat moet zoo ongeveer een eilandengroep in de Arabische zee zijn; maar laten we verder zien.”

Weder zocht hij met zijn loupe de eenigszins verbleekte teekens te ontraadselen. Hij vond nog een kleinen driehoek, van waar een pijl naar links wees. Een beetje verder een punt, ontstaan door het snijden van twee lijnen.

Nadenkend staaarde Raffles voor zich uit, terwijl hij het stukje perkament in zijn portefeuille borg. Toen bracht hij het kleine plaatje weer op zijn plaats, en schoof het pennetje terug. Dat ging nu heel wat makkelijker in zijn werk en zoo zag de ring na eenige oogenblikken er weer net uit als vroeger.

Daar de automobiel nu al in meer bevolkte gedeelten van Londen gekomen was, wilde Raffles, om opzien te vermijden, niet meer van plaats ruilen. Hij boog zich daarom naar Brand over, en riep hem toe:

„Ik heb het gevonden. In den ring was een stukje perkament, en dit verwijst ons — ja, waarheen denk je wel?”

„Nu, waarschijnlijk naar de plaats, waar de schat van den Indischen Prins te vinden is,” antwoordde Brand, zonder om te zien.

„Precies,” zei Raffles. „Wat denk je, zullen we een reisje naar Engelsch-Indië maken?”

Maar op deze vraag kreeg hij geen antwoord, want op dit oogenblik stuurde Charley de automobiel de Oxfordstreet in.

„Kijk eens, Edward, al die menschen voor ons huis,” riep hij.

„Je wil zeggen, voor ons vroegere huis,” antwoordde Raffles, „wees maar bedaard, mijn jongen, we zullen dadelijk eens kijken. In onze vermomming, en met die stofbrillen, herkent geen sterveling ons.”

Voor het huis, waar Raffles en Brand eenige maanden gewoond hadden was een heele menigte samengestroomd, zoodat de auto langzaam moest rijden. Duidelijk hoorden Raffles en Brand uitroepen, als: „Wat zeg je, woont de beruchte Raffles hier?” — „Ze hebben hem!” — „Zeker, zoeven hebben ze hem gekneveld binnengebracht!” — „Hoe ziet hij er uit?” vroeg nieuwsgierig een klein vrouwtje. — „Hij is rood, en niet half zoo groot als ik,” antwoordde een rijzige slagersgezel. „Hoe is 't mogelijk,” zei het vrouwtje, „ik had hem mij groot, slank en zwart gedacht.”

Op dit oogenblik verscheen de hoofd-inspecteur van politie, Baxter, op de vlakte.

„Is het huis omsingeld?” vroeg hij den eersten den besten agent.

Deze gaf een bevestigend antwoord.

Intusschen had de automobiel zich tusschen de lieden doorgedrongen om ruimer baan te krijgen. Baxter bemerkte den wagen, en zei tot Marholm, die hem begeleid had:

„Is dat niet mr. Blakhorsts auto? Ik herken den wagen aan die opvallende groene kleur. Wat jammer, dat hij niet stil houdt. Wij konden hem dan meteen even confronteeren met dien Raffles, die van ochtend vroeg bij hem ingebroken heeft. Probeer hem gauw in te halen.”

Inspecteur Baxter ging het huis binnen, terwijl Marholm zich met een zuurzoet gezicht in beweging zette om aan den hem verstreken last te voldoen. Hij liep zoo snel zijn beenen hem konden dragen, de auto achterna en schreeuwde. „Mr. Blakhorst! mr. Blakhorst!”

Zoo iets was een kolfje naar de hand van de lieve straatjeugd, die hem naliep; en zoo brulde al heel gauw alles:

„Mister Blakhorst! mr. Blakhorst!”

Het scheen echter, of deze stokdoof was. Hoe meer menschen schreeuwden, hoe harder de auto er van doorging, en zoo was die gauw uit het gezicht.

Marholm gaf ten slotte de vervolging op, en keerde hoestend en blazend terug.

Raffles en Brand hadden natuurlijk vreese-lijk veel plezier, toen ze het geschreeuw van de menigte achter zich hoorden verminderen en zetten hun weg ongestoord voort.

„Charley, Charley, ik ben er bang voor, dat we vandaag nog opgespoord worden,” zei Raffles. „In elk geval moeten we ons klaar houden voor een groote reis, als de Londensche bodem ons wat al te heet onder de voeten wordt. Heb je al onze spullen aan het hoofdstation bij elkaar?”

„Alles is in orde, Edward. Je weet, dat je op mij vertrouwen kunt,” antwoordde Brand.

Inmiddels was de auto Barking Road opgedreden en stopte voor No. 116.

MARY WARNER

stond met groote letters boven den ingang van een kleinen winkel.

Terwijl Raffles in zijn chauffeurscostuum naar binnen ging, bleef Brand achter het stuur. Bij het openen van de deur ging een electrisch schelletje over.

Raffles nam den winkel eens op. Deze zag er uit als het depot van een zeepfabriek. Allerlei soorten zeep en parfumeriën waren uitgestald.

De deur achter in den winkel ging open om een vrouw van middelbaren leeftijd door te laten. Zij vertoonde onmiskenbare sporen van vroegere schoonheid. Het welige zwarte haar was nu sterk vergrijsd, maar vertoonde nog een schoonen glans. Groote, donkere oogen zagen den koper vragend aan. Het heele profiel duidde onmiskenbaar op verwantschap met Ellen.

Dit alles had Raffles met één blik bespeurd, en hij twijfelde er geen oogenblik aan, of hij bevond zich tegenover Ellen's moeder.

„Waarmee kan ik u dienen, mijnheer?” vroeg zij met welluidende stem.

„Mrs. Warner”, begon Raffles, „ik kom voor een particuliere aangelegenheid. Vooruit wil ik wel zeggen, dat ik u niets onaangenaams of treurigs heb mede te deelen, integendeel, iets dat u veel vreugde zal veroorzaken.”

„Wat zal dat zijn, mijnheer, dat gij mij als een blijde boodschap aankondigt?” vroeg de vrouw. „Mijn leven heeft zóó weinig vroolijke uren gekend, dat ik nauwelijks meer op vreugde durf hopen.”

Raffles nam den ring uit zijn zak en legde dien zijgend voor mrs. Warner op de toonbank. Met een lichten kreet greep zij er naar.

„Mijnheer. . . .”

„Babberton heet ik”, zei Raffles eenvoudig.

„Mr. Babberton, hoe komt gij aan den ring? Wat weet gij van mijn kind? Leeft zij? Brengt gij mij tot haar?”

Angstig en toch ook trillend van vreugde klonken deze woorden van de lippen der bedaagde vrouw. In haar grenzenlooze ontroering was zij op een stoel neergezonken.

Bemoedigend legde Raffles zijn hand op haar arm en zei:

„Verontrust u niet, waarde mevrouw, Daar ik vandaag geen meester van mijn tijd ben, moet ik u verzoeken dadelijk met mij in mijn automobiel te gaan, en binnen het kwar-

tier zult gij uw kind in de armen kunnen sluiten.”

Toen mrs. Warner die woorden vernam, stond zij sidderend op.

„Mr. Babberton”, bracht zij haperend uit, „gij zijt mij een bode des hemels. Hoe zal ik u danken voor alles, wat gij voor mij doet?”

„Door zoo gauw mogelijk met mij mee te gaan, mistress, want mijn tijd is erg bezet,” zei Raffles lachend.

Ondersteund door Raffles, begaf zij zich naar de auto, en weinig oogenblikken later bevonden zij zich allen op weg naar het huis in Whitechapel. . . .

De laatste stralen der ondergaande herfstzon vielen door het nederig dakvenster, dat wij uit het begin van ons verhaal kennen.

Ellen was juist van een boodschap thuis gekomen. Zij maakte haar avondeten gereed, waarbij tranen haar over de wangen rolden.

Het ledikant aan de rechterzijde van het vertrek was leeg. De vader was uitgedragen naar de plaats van eeuwige ruste.

Ellen voelde zich eenzaam en verlaten. Wèl had de gift van haar weldoener het mogelijk gemaakt, haar vader fatsoenlijk te laten begraven, en voorzag het overgeblevene in het noodige van den eersten tijd. Maar wat zou er dan van haar worden? Zij martelde zich ook steeds af hoe zij haar moeder zou kunnen terugvinden.

Met haar vriend en weldoener zou ze daar gaarne over gesproken hebben, maar sinds twee dagen had hij zich al niet laten zien.

Hij had haar beloofd, den ring te brengen, en naar haar moeder te zoeken. Zij stelde zulk een vast vertrouwen in zijn woord, dat het haar onvergeeflijk had toegeschenen hem door haar aandrang meer aan te sporen.

Van den toren der naburige kerk klonken zeven slagen. Toen de laatste klank was weggestorven, ontwaakte Ellen uit haar gepeins. Het was intusschen heel en al donker geworden en zij stak een klein petroleum-lampje aan.

Op de buitendeur werd geklopt. Ellen opende en Raffles trad binnen. Ondanks zijn automobielcostuum herkende zij hem direct. Verheugd en blozend reikte zij hem de hand en zeide:

„O, dat is lief van u, mr. Babberton, dat ge komt; ik heb zoo naar u uitgezien.”

Nauwelijks waren haar die woorden ontglipt, of zij kleurde en sloeg de oogen naar den grond.

Raffles scheen dat niet te merken en zei:

„Mijn lieve miss Ellen, ik heb beloofd u den ring weer te geven; hier is hij.”

Met deze woorden legde Raffles het kleinkood voor de oogen van het verbaasde meisje op tafel.

„Vraag mij niet, hoe ik hem heb gevonden,” zei hij. „Hier is hij; dat moet u thans genoeg zijn.”

Overstelpst van dankbaarheid, met tranen in de oogen, reikte Ellen hem de hand.

Raffles hield haar hand vast, en zij hief het hoofd naar hem op.

„Mijn lieve Ellen —”

Voor het eerst liet hij het stijve „miss” weg, en zijn stem werd warm, toen hij voortging:

„Mijn lieve Elly, ik heb nóg iets voor u. Ik heb u beloofd, uw moeder te zoeken — en, wees nu flink, Ellen, want ook blijdschap kan doodelijk zijn — ik breng haar tot u.”

Wezenloos staarde Ellen Raffles aan. Een lichte trilling voer door haar leden; het was alsof zij hem maar half begreep.

Raffles maakte de deur open en daar verscheen, door Brand ondersteund, mrs. Warner.

„Moeder.”

„Mijn kind!”

Beiden lagen in elkanders armen.

Hoewel ze jarenlang gescheiden waren geweest, zei de stem van het bloed haar, dat zij één waren.

Met diepe ontroering zagen Raffles en Brand toe. Eindelijk naderde de eerste de vrouwen, en legde zijn hand zacht op Ellens schouder. Hij zei:

„Wees sterk, Ellen. Ik moet u nóg iets vertellen.”

Ellen en haar moeder grepen Raffles' hand.

„Ellen en mrs. Warner,” zei hij, „ik heb ook het geheim van den ring ontdekt.”

Hij vertelde beiden thans uitvoerig, wat wij reeds weten, en vertoonde hun het stukje perkament. Toen ging hij voort:

„Ik geloof uit een en ander te mogen afleiden, dat de schat in Britsch-Indië is. Voor ieder van u zou het te bezwaarlijk zijn, er naar te zoeken. Als gij mij wilt vertrouwen, zal ik het doen, en u den schat brengen.”

„Gij hebt mij mijn kind teruggegeven, en vraagt, of ik u vertrouw?” stamelde mrs. Warner. „Houdt den heelen schat, als gij hem vindt, hij kan niet grooter zijn, dan die, welken gij mij heden gebracht hebt.”

„Neen, mrs. Warner,” zei Raffles glimlachend, „ik wil den schat zoeken voor u en uwe dochter. Opdat gij intusschen voor gebrek bewaard moogt zijn, verzoek ik u deze duizend pond sterling van mij aan te nemen als een voorschot op den schat.”

Raffles legde een pakje banknoten in de hand der moeder. Beide vrouwen wilden weigeren, maar hij zei op beslist toon:

„Ik verzoek u dringend, dit geld aan te nemen, want alleen onder die voorwaarde wil ik naar den schat zoeken.”

De vrouwen wilden hem met dankbetuigingen overladen, toen zij zwegden, daar er plotseling aan de buitendeur geklopt werd, en, zonder het „binnen” af te wachten, de politie-inspecteur Baxter binnentrad.

Raffles schoof snel den stofbril voor de oogen, en trok zich een weinig in de schaduw terug.

„Goeden avond samen. Goeden avond mr. Blakhorst”, zei Baxter tot Raffles. „Ik zag zoeven uw automobiel voor de deur staan. Daar ik u al één keer niet bereikte vanavond, veroorloofde ik mij, hier binnen te komen. Ik wou u alleen maar mededeelen, dat wij dien Raffles wéér niet gevonden hebben. Toen wij vanmiddag aan zijn woning kwamen, was de vogel al gevlogen.”

„Dat weet ik”, zei Raffles bedaard. Onderwijl was hij ongemerkt het dakvenster gendard en had bedaard de pennen er uitgehaald; Brand gaf hij een korten wenk. Deze begreep hem en begaf zich achter Baxter om naar het venster.

„Wabliet, weet u dat al?” vroeg Baxter verbluft.

„Ja, want ik zelf ben Raffles!”

Met deze woorden wierp de Grootte Onbekende den stofbril op den grond en was met één koeenen sprong het venster uit, op het dak gesprongen, terwijl Brand hem bliksemsnel volgde.

„Adieu, lieve vriendinnen, ik zal u den schat brengen”, klonk het nog van buiten.

Alsof hij een slag op het hoofd gekregen had, zoo versuft stond Baxter één oogenblik; toen sprong hij, vloekend als een ketter, ook het venster uit, het dak op.

Het was een steil, z.g. Schotsch dak, waarop nu een wilde jacht aanving.

Raffles en Brand hadden eerst geprobeerd de dakvorst te beklimmen. Den eenen voet op twee rechthoekig saamgevoegde dakpannen steunende, nam de Grootte Onbekende een krachtigen zwaai. Zoo gelukte het hem, een ongeveer vijf voet boven het dakvenster aangebrachte ijzeren haak vast te krijgen. Als een kat in elkaar gehurkt, met als eenigen steun deze haak onder de voeten, zette hij zich toen af en schoof pijlsnel de hoogte in. Brand volgde zijn spoor getrouw.

Baxter, die dit zag, probeerde oogenblikkelijk denzelfden weg te nemen, van tijd tot tijd

op zijn politiefluit signalen gevende. Ook hij slaagde er in de haak te grijpen.

Juist op dat moment kwam een stuk dakpan, dat onder de zwaarte van Brand's voet afgebroken was, naar beneden glijden en trof de hand van Baxter.

Zoo scherp als een mes, sneed het hem diep in de huid. Het bloed spoot er uit.

Door pijn verlamd, liet Baxter de haak los en rolde onder het uitstooten van een gil over het schuine dak naar beneden. Tot zijn geluk was de goot sterk genoeg om een stootje te kunnen velen. De inspecteur klemde zich vast en was het volgende oogenblik weer ter been.

Baxter wikkelde zijn dakdoek al loopende en klimmende om zijn hand en de vervolging begon weer opnieuw. Nu een anderen weg volgende, was Baxter spoedig weer in de hoogte, maar Raffles en Brand hadden al een aardigen voorsprong gekregen.

Onze inspecteur echter was een krantiger turner, en zoo kromp de afstand tusschen hem en de vervolgers al meer en meer in.

Plotseling hoorde Baxter een gedempt gerucht en de beide vervolgers waren verdwenen.

Hij spande zich in, om zoo gauw mogelijk de plaats te bereiken, waar hij hen het laatst gezien had. Daar zag hij, langs een brandladder ontkomen, beneden in de schaduw Raffles en Brand. De inmiddels opgekomen maan zorgde voor een gratisverlichting.

Zonder zich te bedenken ging Baxter hen achterna. Daar zag hij aan het eind van een plat dak, dat voor twee naast elkander gelegen huizen diende, iets donkers door de lucht vliegen.

Als de wind ijelde Baxter voorwaarts. Nu bevond hij zich aan een kruising van twee straten.

Vóór hem grijsde, zeven tot acht meter breed, een afgrond. Ontzet staarde hij in de diepte. Waar bevonden zich de vervolgers. Het scheen immers onmogelijk, dat zij dien doodsprong gewaagd hadden. En nauwelijks vertrouwdde hij zijn oogen; maar hij zag ze werkelijk een moment opduiken op een huis aan den overkant, waarna ze in de schaduw verdwenen.

Barstend van woede nam Baxter den terugweg aan, door het eerste het beste dakluik, om zoo beneden de straat te bereiken.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Gelukkig ontsnapt.

Verscholen in de schaduw van den gevel volgden Raffles en Brand de bewegingen van den inspecteur. Toen zij hem door het dakluik zagen verdwijnen, haalde Brand verruimd adem.

„Voorloopig zijn we het weer ontlopen, Edward. Maar wat nu?" meende hij te moeten vragen.

„Dat zullen we zien," luidde het antwoord. „In de eerste plaats moeten we naar beneden en zoo gauw mogelijk naar het station. Baxter zal natuurlijk dadelijk dit blok huizen laten omsingelen om ons te arresteren. We hebben dus niet veel tijd te verliezen."

Onderwijl had Raffles de omgeving een weinig opgenomen.

„Edward, laten we toch gauw, net als Baxter, door een dakluik naar beneden gaan”, zei Brand een beetje angstig. De opwinding van de vlucht over het dak en de nog te verwachten gevaren hadden hem zenuwachtig gemaakt.

Lachend en rustig antwoordde Lord Lister.

„Maar beste kerel, nu zou ik haast gaan denken, dat je zulke dingen nog niet veel meegemaakt hebt. Als wij door een dakluik kruipen en alle deuren gesloten vinden, wat dan? Neen, maar kijk eens, die fijne bliksemafleider, die zal ons beter van dienst zijn”.

„Aan zoo'n dunnen stang wil je naar beneden”, vroeg Brand onthutst.

„Zeker mijn jongen, kijk maar goed waar ik blijf, en kom me achterna”.

Raffles had zijn dikke automobielhandschoenen aangetrokken en begon langzaam naar beneden te glijden. Ontzet keek Brand hem na. Zijn hart stond stil, en hij geloofde ieder oogeblik zijn vriend naar beneden te zien storten.

Maar wat was dat? Raffles had zich met alle kracht tegen den stang aangedrukt. Een zwaai, en hij was door een openstaand venster in een kamer verdwenen, van de etage onder het dak.

Brand durfde zijn oogen niet te gelooven, maar hij zag Raffles al naar buiten kijken en hem halffluid, lachend toeroepen:

„Kom, vooruit mijn jongen, kom nu!”

Raffles had goed praten meende Brand. Hij stond al veilig in de kamer, blijkbaar volkomen op zijn gemak, maar Brand moest nog naar beneden en wel langs de dunne stang van den bliksemafleider. Zou hij het wagen? Hij had natuurlijk wel gezien dat de stang het hield, want Raffles was grooter en dus ook wat zwaarder dan hij, maar, tjonge, zoo aan die dunne stang zweven tusschen hemel en aarde, dat leek hem nu juist geen pretje. Weliswaar had hij geen hoogtevrees of last van duizeligheid, maar als je naar beneden viel van die hoogte, dan kon je er van op aan, dat je pap werd en dat ze je met lepels in je doodkist konden scheppen.

Hij begreep echter, dat hij daar niet kon blijven staan, maar een besluit moest nemen. Dat deed hij dan ook en het volgende oogeblik hadden zijn handen de dunne stang omklemd en liet hij zich naar beneden glijden.

Hij was echter een weinig zenuwachtig en was het venster voorbij, vóór hij het zelf wist. Hij was een weinig te hard afgestooten en gleed in toenemende vaart langs de dunne stang naar beneden. Wie kon zeggen wat het einde daarvan zou zijn?

Gelukkig greep een haak, die dienen moest om het venster open te houden, hem in de kleeren en scheurde zijn broekspijp van onder tot boven toe open. Hierdoor bleef hij hangen; en Raffles kon hem nog net bij den linkerarm vatten. Door den ruk was hij bijna zelf het venster uitgevlogen. Maar hij had zijn linker-schouder vast tegen het kozijn gedrukt, en daardoor vastheid gekregen. Zóó zag Raffles, dat het gevaar voorbij was of hij riep goedgeluimd, om zijn vriend moed in te spreken:

„Niet zoo hard, mijn jongen! Je moet niet vóór mij beneden willen wezen; hier moet je door!”

Met deze woorden trok hij hem met een krachtigen ruk in de kamer en zette hem op een leuningstoel, die bij het venster stond.

„Hoe moet ik je danken; ge hebt mij het leven gered!” hijgde Brand nog buiten adem van de inspanning en de schrik.

„Ook nog bedanken?” lachte Raffles. „Wees liever niet boos, dat ik je in zoo'n gevaar gebracht heb, maar het ging niet anders. Laat mij je been eens kijken?”

Raffles bekeek het been bij het licht van zijn zaklantaarn; het bleek een weinig geschaafd te zijn.

„Dat had leelijker kunnen afloopen, in drie dagen is het weer beter,” zei Raffles op luchtigen toon.

„Behalve mijn broek,” antwoordde Brand lachend.

„Dat zal best terecht komen,” zei Raffles, „maar we moeten thans eerst eens kijken, waar we eigenlijk zijn.”

Raffles belichtte de kamer met zijn lantaarn. Het was blijkbaar het slaapvertrek van een jonggezel. De deur van de aangrenzende kamer stond open en Raffles overtuigde zich dat die voor woon- en werkkamer diende.

Een paar bokshandschoenen en dictaatcahiers verrieden, dat de bewoner student was. In de slaapkamer teruggekomen, merkte Raffles dat Brand zijn beenwonde met water bekoelde.

„Goed zoo,” zei hij. „Nu zullen we eens kijken, of hier een passende pantalon voor je te vinden is.”

In de kleerenkast vond Raffles een keurige pantalon, die Brand precies paste. De Groote Onbekende had intusschen den overigen inhoud van de kast aan een nadere inspectie onderworpen. Een elegant rokcostuum hing hij over de leuning van een stoel, en uit een hoedendoos diepte hij een fijne hoog-zijden op.

Brand had intusschen zijn kleeding weer in orde, en Raffles vermaande:

„Nu gauw, Charly, maak dat je wegkomt.

Daar jij weinig bekend bent, kun jij het huis zonder gevaar verlaten. Stel je nu op straat zoo op, dat je het huis in het oog houdt. Ik moet zoowel den chauffeur als den misdadiger laten verdwijnen. Zoo gauw als ik er zóó uitzie, dat ik mij in goed gezelschap kan vertoonen, kom ik naar beneden."

Met deze woorden schoof hij Brand de deur uit en deed van binnen den grendel erop. Toen maakte hij als de wind voort, om de kleeren van den student aan te trekken. Toen hij klaar was, keek hij in den spiegel en knikte tevreden. Geen sterveling zou in het elegante jongmensch, dat hij in den spiegel zag, nog het misdadigerstype uit Stonebridge Park of den over de daken vluchtenden chauffeur herkennen. Snel ging Raffles op de schrijftafel toe, haalde een bankbiljet van 20 pond uit zijn portefeuille en legde dit op de schrijftafel neer met een stuk papier, waarop hij eenige woorden gekrabbeld had.

Intusschen was Baxter door het dakluik in een dienstbodenkamertje terecht gekomen, dat met allerlei rommel volgestopt was. Nauwelijks kon hij er zich bewegen. Hij probeerde van binnen de schroeven, die het slot bevestigden, eruit te draaien. Hij moest echter tot zijn verdriet constateeren, dat de kamer zeer goed gesloten was. Een dikke ijzeren stang zat dwars voor de deur.

Baxter kon er niet aan denken die stang te verbreken, daar hij niet één werktuig bij zich had, en hij ook onder den rommel niets vond, dat hij als breekijzer zou kunnen gebruiken.

De inspecteur bevond zich dus in een welverzekerde gevangenis.

Hij vloekte, raasde en schreeuwde. In zijn woeide gooide hij een zwaar voorwerp op den grond, om door het geraas misschien de bewoners naar boven te lokken. Maar het hielp niets.

Toen hij zoo vijf minuten lang getobd en herrie gemaakt had, zag hij het vruchteloze van zijn pogingen in en gaf hij het maar op.

"Dat lijkt hier wel een doofstommeninrichting!" vloekte hij en trachtte weer het dakluik te bereiken. Na eenige minuten was hij weer op het dak.

"Nu ben ik weer net zoo ver als eerst," bromde hij. "Intusschen zullen de kerels wel ontsnapt zijn".

Hij kroop naar het volgende dakluik, om daar zijn heil te zoeken. Nu had hij meer geluk. Zonder veel moeite kon hij de schroeven uit de deur halen en was in eenige oogenblikken op de trap.

Nauwelijks was de inspecteur op straat of hij liet zijn signaalfluit hooren. Van alle kanten kwamen agenten aangesneld, en Baxter gaf met veel berekening zijn bevelen.

Hij liet aanstonds naar alle richtingen telephoneeren, en in korten tijd was het heele huizenblok, waar, naar Baxter's meening, de vluchtelingen verscholen moesten wezen, omsingeld.

Baxter met drie agenten zou zelf de eerste huizen onderzoeken. Juist was hij op de bovenste verdieping van een der huizen aangeland en wilde hij de trap naar den zolder opgaan, toen een deur geopend werd, en een slank gebouwd heer naar buiten kwam.

In zijn rokcostuum, met den hoogen hoed maakte deze een zeer gedistingeerd indruk. Terwijl hij de knopen van zijn glacé-handschoenen dichtdrukte, vroeg hij Baxter:

"Wel, meneer de inspecteur, wat is hier te doen? Toch geen schoorsteenbrand hoop ik?"

"Neen", antwoordde Baxter, den vreemde scherp opnemend. "Er zijn twee inbrekers over de daken gevlucht, die zich in een van deze huizen moeten verborgen hebben".

"Is het mogelijk?" vroeg Raffles, want niemand anders dan hij was het, "ik heb toch heelemaal geen leven gehoord. Maar misschien komt het, doordat ik tot voor eenige minuten aan mijn schrijftafel heb zitten werken. Nu, in ieder geval wensch ik u veel succes. Good bye!"

Even lichtte hij den hoed, en ging dan naar beneden, Baxter zag op een naamplaat aan de deur staan:

PERCY OLDEN,
jur. stud.

"Zoo, zoo, een student," mompelde Baxter, en volgde zijn luidjes, die ondertusschen den zolder hadden afgezocht — mismoedig ging de inspecteur naar beneden.

Op dit oogenblik kwam een blonde, jonge man de trap op. Met verwondering zag hij de politie voor zijn deur, maar hij haalde den sleutel uit zijn zak en wilde naar binnen gaan. Tot zijn verwondering echter was het slot niet gesloten.

"Wat is dat nu?" riep hij verrast, "heeft men bij mij ingebroken?"

Die vraag werkte als een electrische schok op Baxter. Hij drong den jongen man op zij, en stormde, zonder een woord te zeggen, de kamer binnen.

Midden in het vertrek lag een hoop kleedingstukken. Op de schrijftafel zag Baxter een blad papier; de letters kwamen hem be-

kend voor. Als een panter wierp hij zich op het papier en las:

Waarde Heer!

Ik werd genoodzaakt, in uw afwezigheid, uw gastvrijheid in te roepen. Daar ik tot mijn spijt ook eenige kleedingstukken van u noodig had, verzoek ik u beleeft dit bankbiljet van 20 pond als vergoeding aan te nemen.

JOHN RAFFLES.

Met van woede bevende stem las Baxter het briefje halfluid voor. Marholm en de andere beambten, die met den jongen student waren binnengekomen, bulderden van het lachen. Met een grimmigen blik op Marholm, die zijn handen in de zijden hield van het lachen, viel hij op een stoel neer. Nu wist hij, wie hem zoo vriendelijk „goed succes” had gewenscht....

Brand was aanstonds in een tegenovergelegen koffiehuis gegaan, van waaruit hij de deur kon zien van het huis, waaruit Raffles verschijnen moest. Tot zijn schrik zag hij, hoe de politie het heele blok had afgezet, en merkte ook, dat Baxter juist dat huis binnenging.

De weinige bezoekers, die zich in het café bevonden, stonden in de deur en vroegen zich af, wat dat politievertoon toch wel mocht beteekenen. Zoo vond Brand ongezocht de gelegenheid, tusschen hen instaannde, om den huisingang in het oog te houden.

Daar Baxter al een heelen tijd binnen was, zonder dat Raffles op kwam dagen, werd Brand ongerust over zijn vriend, en hij wilde het huis weer binnengaan, om hem te zoeken. Op dat oogenblik kwam een elegant heer naar buiten, monsterde rustig den voor den ingang geposteerden agent, en sloeg toen rechtsaf.

Brand had zijn vriend herkend, en slaagde er in om zonder de aandacht te trekken, het koffiehuis te verlaten.

Raffles slenterde langzaam de straat af, sloeg een dwarsstraat in, en bleef voor een etalage staan kijken. Met volle attentie bekeek hij de uitstalling, tot Brand weer bij hem was.

„Goddank, dat je weer gezond en heelhuids hier bent”, fluisterde deze.

„Maar Charley, wat wil je toch?” zei Raffles, een weinig verwonderd, „Ik vind zoo'n kleine jacht zeer verfrisschend, bijzonder als je daarbij de gelegenheid hebt, om dien goeden Baxter daarbij een poets te spelen”.

Daar hen een leege taxi passeerde, riepen

zij den chauffeur aan, en lieten zich naar het station rijden, terwijl Raffles onderweg zijn jongste avontuur vertelde.

„Maar nu geloof ik toch, Charley, dat het geraden is, Londen eenigen tijd te verlaten. Me dunkt, we moesten naar Dover trachten te komen, en daar een schip vinden, dat ons naar Indië brengt. Wij moeten toch den schat zoeken. Als we een beetje geluk hebben, dan kunnen we binnen een paar maanden terug zijn, en dan kan ik mijn boezemvriend Baxter weer braaf ergeren”.

„Ik moet je eerlijk bekennen,” antwoordde Brand, „dat ik blij ben, Londen te kunnen verlaten, tenminste voor eenigen tijd. Alleen vrees ik, dat dat niet zoo gemakkelijk zal gaan. Als Baxter ontdekt heeft, dat we in dat huis zijn geweest, dan zal hij niet aarzelen, op alle stations een oog in het zeil te doen houden. Wie weet, wat deze veel bewogen dag ons nog brengt!”

„Jij bent veel te zwaartillend, Charley,” hernam Raffles. „Ik wil met je wedden, dat we morgen in Calais zijn. Natuurlijk moeten we voormaken. Als ik me wel herinner, gaat om dezen tijd de nachtsnelrein naar Dover”.

Onder dergelijke gesprekken hadden onze vrienden het station bereikt. De dienstman gaf Brand zijn bagagebiljet, maar verwonderde zich, toen hij hoorde, dat twee groote koffers als handbagage mee de coupé in moesten.

Intusschen had Raffles kaartjes genomen en geïnformeerd, wanneer de trein vertrok. Deze vertrok over zes minuten. Ze hadden dus net nog den tijd hun bagage te laten overbrengen, en een goed plaatsje te zoeken.

Raffles gaf den conducteur een fooi, met het oogmerk, dat deze er voor zou zorgen, dat geen andere passagiers in de coupé kwamen.

Nauwelijks had ieder zijn hoekje opgezocht, of de trein ging er van door.

Een zucht van verlichting kwam over Brand's lippen; Raffles echter lachte, stak een sigaret op en zeide:

„Ik geloof, dat die fooi zijn uitwerking wel zal hebben, we zullen ongetwijfeld tot morgen niet gestoord worden. Overigens zal je gelijk hebben; Baxter zal telegraphæeren, om ons in Dover aan te houden; wij moeten dus verdwijnen”.

„Verdwijnen? Ja, dat wou ik ook wel. Maar hoe?” zuchtte Brand.

„Dat zal gauw gebeuren, Charley,” zei Raffles. „Help mij dezen koffer maar open maken”.

Aldus geschiedde, en Raffles haalde uit den koffer een scheermes, een schoteltje, een penseel en pasta.

„Wil je je nu gaan scheren?" vroeg Brand verwonderd.

„Nee, maar ik wil jou scheren!" luidde het antwoord.

Brand begreep er niets van, maar Raffles ging door:

„Ja, ja. Jouw trots moet voor onze veiligheid vallen. Kom maar hier, mijn zoon".

„Ik begrijp niet...", begon Brand.

„Dat is ook niet nodig," viel Raffles hem in de rede, „je zult voort zien".

Als een geboren kapper schoor Raffles zijn vriend, die nu een zeer jeugdigen indruk maakte. Daarop zocht hij verder in den koffer en haalde daaruit de japon voor een jong meisje, een sportpet en een kleine blonde pruik.

„Zoo, my boy," lachte hij, „nu wordt je mijn dochter. Alsjeblieft. Ik zal je wel helpen."

Brand brak in een luid geschater uit. Onder de goefende hand van zijn vriend was hij alras in een allerliefst blond bakvischje omgecoverd.

De groote onbekende zelf deed zich een grooten peper en zoutkleurigen baard aan en een dito pruik gaf hem een eerwaardig voorkomen. Zijn klare kijkers verborg hij achter een blauwen bril.

Raffles' vermommingskunst was inderdaad iets bizonders. Wanneer hij thuis was en alle benoodigde ingrediënten tot zijn beschikking had, dan was hij in staat zich zoodanig door middel van kleurwatertjes en druppeltjes te vermommen, dat hij niet eens een baard of pruik nodig had, om zich geheel onherkenbaar te maken. Dan kon hij zijn gladde huid veranderen in het tanige vel van een afgeleefd man, dan kon hij zijn heldere oogen doen tranen, totdat ze ten slotte er uit zagen als van een dronkaard of halve blinde, die geen tien pas voor zich uit kon zien.

Hier, in de coupé had hij echter al deze hulpmiddelen niet zoo bij de hand gehad, maar desniettemin was hij in staat geweest om met behulp van hetgeen hij in zijn koffer had, iets tot stand te brengen, dat geen tooneelspeler hem zou hebben verbeterd. Daarbij zou het schemeravond zijn te Dover, zoodat hij er op kon rekenen, dat hij niet onder het helle zonlicht de zoekende oogen van politie-agenten zou hebben te trotseeren.

„Zie je nu, Charley," zei hij, ten slotte, „hoe goed of het is als je wat comediespullen bij je hebt. Wij zullen nu onze bagage een beetje verlichten en jou kleeren, evenals die van den student, weer inpakken."

Met deze woorden opende Raffles een venster en wierp de kledingstukken, die hij in

een papier gewikkeld had, weg met de opmerking:

„Misschien vindt een arme duivel ze, die er plezier van kan hebben."

Wij moeten nu even terugkeeren naar inspecteur Baxter, dien wij verlaten hebben op het oogenblik, dat hij het briefje van Raffles gevonden en het voorgelezen hebbend, duchtig door Marholm en de andere politie-ambtenaren, die nu voor de zooveelste maal getuige waren, dat Raffles den inspecteur te slim af was geweest, in de maling genomen werd.

Toch was de inspecteur er de man niet naar om den moed op te geven.

Toen hij het briefje op de schrijftafel gevonden had, overlegde hij wat hem te doen stond. Hij zond aan de politiebureaux der stations telegrammen met het signalement van Raffles als student. Daarop nam hij een automobiel en ging, een innerlijke ingeving volgende, naar het hoofdstation.

Daar was zijn telegram al aangekomen en hij werd gewaar, dat de vluchteling twee kaartjes eerste klas naar Dover had genomen.

„Dat zijn de deugnieten!" Onder dien uitroep stormde Baxter het perron op en kon juist nog de roode lichten van den trein zien verdwijnen.

„Het lijkt wel, of die kerels een verbond met den duivel hebben," klaagde hij. „Nu zullen ze mij echter niet ontglippen. De telegraaf is vlugger dan de spoor en nu ben ik zeker, dat ze in dien trein zitten."

Meteen maakte hij, na al de getuigen gehoord te hebben, proces-verbaal op. De rakers zouden hem thans niet meer ontgaan.

Met opgericht hoofd ging hij naar het telegraafkantoor om zijn diensttelegram af te geven. Alle stations, waar de trein stopte, werden gewaarschuwd. Uitvoeriger seinde hij naar Dover, onder mededeeling, dat hij met den volgenden trein nakwam. Hij wilde zich niet den triump laten ontnemen, Raffles persoonlijk naar Londen te transporteeren.

Trotsch op zijn zekere overwinning en van zijn onfeilbaarheid overtuigd, ging hij naar de wachtkamer om den volgenden Dover-trein af te wachten.

Intusschen was de trein, waarin Raffles zat, zonder oponthoud doorgereden naar Dover. De telegrammen, die inspecteur Baxter naar de verschillende tusschenstations had gezonden, hadden den trein niet opgehouden. Men had zich daar bepaald tot het opstellen van twee politie-agenten aan de uitgangen van het stationsgebouw, opdat alle uitgestapte reizi-

gers aan een nauwkeurig onderzoek konden worden onderworpen. De trein zelf moest natuurlijk op tijd aankomen, daar er anders te veel reizigers de aansluitende boot naar Frankrijk zouden missen, terwijl men verder redeneerde, dat, indien de gezochte misdadigers inderdaad in den trein mochten zitten, dezen te Dover dan wel van zelf in handen van de politie zouden vallen.

Intusschen waren er allerlei geruchten over de telegrammen van de politie uitgelekt, zoodat er bij aankomst van den trein in de Engelsche havenstad op het perron een groote drukte heerschte. Er was een groote politiemacht gerequireerd, zoowel in uniform als in burger en deze stonden allen op het perron, waarachter zich een dichte haag menschen bevond, die door de agenten op een afstand werden gehouden.

Twee inspecteurs vooral deden gewichtig en gaven de laatste aanwijzingen. De meeste menschen begrepen niet, wat er aan de hand was, en de avontuurlijkste geruchten deden de rondte.

De een sprak van den Negus van Abessynië, een ander van een vreemd dierenspel, een derde van een trein met nihilisten.

Daar klonk een langgerekt fluitje, en de nachttrein van Londen liep het station binnen.

Nog vóór de trein stilstond sprongen de agenten op de treeplanken. „Allen zitten blijven, niemand uitstappen! Deuren dicht!” klonk het overal.

De hoofd-conducteur en de conducteurs stegen uit en werden door één der inspecteurs in verhoor genomen. Een der conducteurs had twee heeren gezien, die aan het signalement beantwoordden, en hij vertelde een fooi gekregen te hebben met het verzoek de heeren tot Dover alleen te laten.

De inspecteur wenkte twee man, liet zich de coupé wijzen en ging naar binnen. De coupé... was leeg.

Verbluft zagen de beambten elkander en den conducteur aan.

„Gij zult u in de coupé vergist hebben?” vroeg de inspecteur aan den conducteur.

„Dat is absoluut uitgesloten, mijnheer,” antwoordde deze. „Ik weet zeker, dat beide heeren in Londen hier zijn ingestapt.”

„Och wat, onzin,” meende de inspecteur, „ge moet u vergissen. Ze kunnen zich toch niet onzichtbaar gemaakt hebben, of er uitgevlogen zijn? We zullen den heelen trein moeten doorzoeken. Vooruit! Drie man in den eersten wagen en drie in den laatsten, dan gaat het vlugger.”

Iedere hoek van de wagons werd nauwkeu-

rig doorzocht, hetgeen nogal makkelijk was, daar het rijtuigen met zijgangen waren.

Toen de zes beambten in het midden van den trein elkander ontmoetten, constateerden zij dat het onderzoek vruchteloos was geweest. Men had niemand gezien, die aan het signalement beantwoordde.

De passagiers werden ongeduldig. Menig onvriendelijk woord werd gehoord.

Nogmaals werd de trein doorzocht, maar toen ook dat geen uitkomst gaf, moesten de inspecteurs wel, tegen hun zin, besluiten om de menschen te laten vertrekken.

De zoo lang opgehouden massa drong voorwaarts en heel gauw was het perron leeg.

Uit een van de achterste wagens stapte een jong meisje, dat een ouden heer behulpzaam was.

Deze moest wel zeer slecht kunnen zien, want hij was bij het uitstappen haast op den grond gevallen. Bereidwillig was een van de agenten toegeschoten en had hem geholpen.

„Ik dank u zeer,” zei de oude en keek naar een kruier om. Daar er geen in de buurt was, zei de agent:

„Zal ik u den koffer aanreiken?”

Zonder antwoord te wachten, was hij al in de coupé gegaan en zette den koffer op het perron, wat hem niet meeviel, want de koffer scheen nogal zwaar te zijn.

„Ik dank u nogmaals, sir,” zei de oude heer vriendelijk.

„Niet te danken,” antwoordde de agent, die met een verliefden blik naar het bakvischje keek.

Eindelijk kwamen twee kruiters, die zich met den koffer belastten. Den behulpzamen agent vriendelijk groetend, verwijderde de oude heer zich langzaam, vol zorg door zijn dochttertje geleid.

De politieman salueerde en zag smachtend het aardige meisje na.

Wij behoeven wel niet te zeggen, wie die oude heer en dat aardige meisje waren.

Toen de oude heer met zijn dochter het station hadden verlaten, namen zij aanstonds een taxi naar de haven. Daar hoorde Raffles tot zijn vreugde, dat binnen een half uur het Fransche stoomschip „Monidol” de terugreis naar Calais zou aanvaarden. Daar er nog twee dekhutten open waren, bespraken onze vrienden die voor zich.

„Goddank,” fluisterde Brand zijn vriend toe, „zoo ver zijn we ten minste, als het schip nu maar gauw zee kiest.”

„Eigenlijk zijn we nu al geborgen, oude jongen,” zei Raffles, „want naar het volkenrecht zijn wij hier op Fransch grondgebied.”

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of er ontstond een groote herrie op de aanlegplaats. Men riep den kapitein, en alles wat zich op het dek bevond, begaf zich naar voren. Zoo bleven de beide vrienden onopgemerkt achter. Raffles greep Brand bij de hand en trok hem mee in de kajuit. Zijn scherpe blik had op de aanlegplaats Baxter ontdekt, die heftig stond te gesticuleeren.

Deze was met den volgenden trein, een z.g. volgtrein, te Dover aangekomen. Toen de inspecteurs hem vertelden, dat zij niemand gevonden hadden, scheen zijn verwoedheid geen einde te zullen nemen. Zoo vast had hij nu op de overwinning gerekend. Hij maakte zijn collega's een heftig standje, en liet doorschemeren, dat zoo iets een Londensch politiemannet niet zou gebeurd zijn.

Plotseling klaarde zijn gezicht op. Hij had van den kruier in Londen gehoord, dat de koffers zeer zwaar en zeer groot waren.

Op de eene waren twee groote letters met zwarte verf geschilderd en op den andere bevond zich een koperen plaat met het opschrift I. R. 12.

Nu herinnerde de galante agent zich plotseling, dat de koffers, die hij zelf uit den trein had getild, aan deze beschrijving beantwoordden.

„Dan waren die twee ook de gezochten!” riep Baxter, „die schurken hebben zich weer verkleed”.

Triomfantelijk zette hij de vervolging voort, trotsch, dat hij door zijn speurzinnigheid het spoor der gezochten had teruggevonden.

Baxter, die nog wel over zooveel gezond verstand beschikte, dat hij begreep, dat zijn vluchtelingen zich niet op een Engelsche boot zouden wagen, daar hij hen daar onmiddellijk had kunnen doen arresteeren, had zich direct naar de Fransche boot begeven, om te zien of hij hen daar niet van af kon laten halen.

Hij wendde zich daartoe tot den kapitein, maar aangezien Baxter geen speciale orders had van den Franschen gezant en ook omdat het verhaal, dat hij opdichtte al zeer onwaarschijnlijk klonk, terwijl hij geen bevel tot inhechtenisneming kon toonen, had de Fransche kapitein, die nog tot het ouderwetsche soort behoorde, dat aan alle politie-inmenging het land heeft, niet veel zin, den erg veel drukte makende Baxter te hulp te komen. Hij had alle passagiers gezien en dus ook de oude heer met het lieve jonge meisje, dat met haar vriendelijkste lachje den ouden zeerob had gegroet. De kapitein was te eenvoudig en te rondborstig, dat hij ook maar één oogenblik kon denken aan een mystificatie, die zoo geslepen

was doorgevoerd en dacht er ook aan, dat hij de andere passagiers niet mocht dupeeren door de afvaart uit te stellen.

„Ik kan u niet helpen,” zei hij ten slotte. „Binnen drie minuten varen wij weg. Als ge wilt, dan kunt ge mee gaan naar Calais. Wat ge dáár wilt doen, is mijn zaak niet, maar op het schip staan alle passagiers onder mijn hoede, en ik heb geen zin en ook geen tijd, om uwe mededeelingen te controleeren.”

En hierbij bleef de oude zeeman.

Baxter, die schuimbekte van woede, wilde den kapitein in elk geval overhalen om het schip voor anker te laten liggen, tot het doorzocht was en de vluchtelingen waren gevonden.

Doch de gezagvoerder deed het niet, en liet voor de tweede maal de stoomfluit klinken. De passagiers hadden schik om Baxters aanstellerij, en de sympathieën waren met den ouden heer en zijn dochter. Men keek naar hen om, maar zij waren verdwenen.

Het derde signaal voor de afvaart werd geblazen, de loopplank werd ingehaald, op het laatste oogenblik kwam Baxter aangerend, met een kaartje voor het tusschendek, hij sprong nog op de plank, die al in de lucht zweefde, viel op zijn buik, en werd zoo, als een kikker op een plankje, binnen boord gehaald.

Toen Brand in de kajuit gekomen was, fluisterde Raffles hem in: „Nu komt het er op aan op alle gebeurlijkheden bedacht te zijn, anders zijn wij zóó dicht bij het doel nog verloren. Je moet die hinderlijke vrouwenkleding uitdoen. Ik zal alles, geld, juweelen en de noodige voorwerpen in deze waterdichte tasch doen en alle overtollige kleding uittrekken. Wij moeten ons volkomen ongehinderd kunnen bewegen”.

Daar alle passagiers zich nog aan dek bevonden, konden de beide vrienden ongezien naar hun hut gaan om zich daar rustig te verkleeden. Zij begonnen met al hun kleeren uit te trekken en vervolgens een zwart zwemtricot aan te doen. Daarover trokken zij eenige lichte kleeren aan, waarvan de knoopen in zeer wijde knoopsgaten rustten, zoodat die onmiddellijk en gemakkelijk waren uit te trekken.

„Nu voorwaarts, Charley,” zei Raffles, „laat alles liggen wat ligt, daarvan is toch niets meer te redden. Wij moeten aan onze eigen veiligheid denken.”

Met deze woorden verlieten beiden de hut, en daalden de trap af, die naar de onderste ruimen voerde.

Nauwelijks was het schip in beweging, of Baxter ving zijn vervolging aan. Daar hij op de hulp van den kapitein niet rekenen kon, wendde hij zich tot een steward. Deze wees hem de hut, door den ouden heer en het jonge meisje besproken.

Als Baxter nog getwijfeld had, dan week nu wel alle twijfel voor zekerheid. Hij vond het meisjescostuum en een blonde pruik!

Als een overwinningstrophee hield hij die in de hoogte, en toonde ze eenige passagiers, die hem begeleid hadden.

Men beschouwde deze menschenjacht als een aangename afwisseling, en van alle kanten boden vrijwilligers zich bij Baxter aan.

Hij koos zich vier passagiers uit, terwijl hij den overigen verzocht hem niet te hinderen.

Terecht vermoedde Baxter, dat de vluchtelingen zich in de onderste ruimten verscholen hadden en de vijf heeren daalden daar ook af. Eerst werd het groote ruim, waar de kolen lagen, nauwkeurig doorzocht. Geen hoek bleef onbespied. Eigenlijk maakte het een bespottelijken indruk, met zulke gewichtigdoenerij als Baxter rondliep, alsof hij muizen en niet twee volwassen menschen zocht.

In het gansche ruim bevond zich niets dan een berg kolen, die tot in den versten hoek reikte. Achter in een hoek lagen eenige kolenzakken.

Nadat Baxter met een valkenblik wel tienmaal de ruimte doorboord had, verliet hij deze plaats. De vier heeren volgden hem, onder allerlei geestigheden.

Op dit oogenblik rolden uit den hoek, waar de zakken lagen, eenige kolen naar beneden.

Opkijkende, zei een van de heeren: „Het is toch afschuwelijk, dat op deze schepen altijd zooveel raten zijn.”

De troep zette zich in beweging, om nu de andere ruimten te doorzoeken.

Toen het gezelschap eenige minuten weg was, schenen de zakken te bewegen. De ratten maakten zeker een dansje! Weer rolden kolen naar beneden en voorzichtig keek een hoofd er achter uit.

„Dat is gelukt! Nu gauw hieruit, een verdieping hooger,” fluisterde Raffles zijn kameraad toe.

Een, twee, drie waren ze de ladder op. Raffles haalde een kleinen, maar scherpen kijker uit den zak en keek door een patrijspoort naar den horizont. In de verte zag hij het zeil van een visschersvaartuig, dat gelijken koers als de „Monidol”, in tegenovergestelde richting, scheen te hebben.

„Daar, Charley, daar komt onze redding,” zei Raffles en wees hem op de zee.

Op dit oogenblik hoorde men beneden de stemmen van de vijf heeren, die naar boven kwamen. Snel als de bliksem trok Raffles zich terug in een hoek, achter rollen sloopstouw en Brand volgde oogenblikkelijk zijn voorbeeld.

De vervolgers gingen vlak langs hen heen, één bleef zoowaar staan en stak vlak voor de rollen zijn sigarette aan.

Beiden vluchtelingen stond het hart stil, zij durfden geen adem meer te halen.

Eindelijk ging ook de laatste weg, en toen alles stil was kwam Raffles naar voren.

„Ik ben deze eeuwige jacht moede,” fluisterde hij tot Brand. „Nu geldt het leven of dood!”

Hij had intusschen de patrijspoort weer bereikt, vanwaar hij tevoren de visscherspink bemerkte had. Deze was intusschen heel wat dichterbij gekomen. Raffles werkte zich door de opening en sprong toen in de diepte, oogenblikkelijk door Brand gevolgd.

Zij bevonden zich reeds een flink eind uit de kust, zoodat ze geen last hadden van de sterke stroomen, die men daar meestal aantreft en die gewoonlijk de sportsmen, die elk jaar trachten Het Kanaal tusschen Dover en Calais over te zwemmen, beletten hun doel te bereiken.

Beiden waren flinke zwemmers en met verbluffend gemak doorkleefden zij het water, waarin zij zich natuurlijk onmiddellijk van hun bovenkleeren hadden ontdaan. Door geen der passagiers werd hun vlucht opgemerkt, maar anders hadden zij de twee in zwart zwemtricot gestoken gestalten voor dolfijnen kunnen houden, die met ongelooflijke vlugheid en behendigheit de korte golfslag van Het Kanaal trotseerden en als wedstrijdzwemmers voortschoten.

Zij zwommen recht op de visscherspink aan en indien de passagiers van de Monidol met sterke prismakijkers de bewegingen van het scheepje hadden gadeslagen, hadden zij kunnen zien, dat deze zeil verminderde en bijdraaide om twee zwemmers, die zich in volle zee bevonden en teekenen gegeven hadden, dat zij wenschten opgenomen te worden, aan boord te nemen.

Maar op dat oogenblik dacht niemand er aan door kijkers naar het scheepje te turen, daar er aan boord iets veel belangrijkers viel te beleven.

Wat was er namelijk gebeurd?

Toen een der stokers het kolenruim binnen was gegaan om in een ijzeren kruiwagentje kolen te scheppen, had hij op de zwarte massa in den hoek, een briefje zien liggen, dat in zijn

witheid scherp afstak tegen den donkeren achtergrond.

Het voorzichtig met zijn zwarte handen opnemend, had hij gelezen, dat er een adres opstond en toen hij het aan den hoofdmachinist liet zien, had deze onmiddellijk begrepen, dat het voor den Engelschen politie-inspecteur bestemd was, want er stond op:

Aan den Politie-inspecteur Phileas Baxter van Scotland Yard op het oogenblik aan boord van het S. S. Monidol.

Toen het briefje hem werd overhandigd scheen hij een voorgevoel te hebben van hetgeen het zou inhouden, want hij werd beurte- lings rood en wit in het gelaat en kon er haast niet toe komen het open te maken. Maar ein-

delijk besloot hij hier toch toe en las met een van woede vertrokken gezicht:

Waarde heer Baxter!

Ik wensch u veel plezier op uw reis naar Calais. Dezen keer was het weer mis. Ik ben voor een tijdje op reis naar het buitenland, om een schat op te zoeken; maar troost u, ik kom terug!

JOHN RAFFLES."

De visscherspink had intusschen onopge- merkt door de passagiers en de bemanning van de Monidol haar koers gewijzigd, daar Raffles door een flinke geldelijke belooning den schip- per had weten over te halen hem in de nabij- heid van Boulogne aan land te zetten.

De volgende aflevering (No. 557) bevat:

De heilige schat van den Siwa.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCHER TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885